

AVISA TIL
RØD UNGDOM

9

Pris
3 kr.

«...du
ønsker
å eie
vårt
land»

I 1855 ville president Pierce i Washington ta området fra Duwanishstammen. Indianerhøvding Seathl skrev et svar til den amerikanske presidenten som 125 år etter fortsatt kan stå som et lærestykke i naturvern og i urbefolkningens rettigheter.

Høsten 1979 sultestreiker 7 samer i Norge for rett til naturrikdommene i sine landområder. I Norge, som i andre kapitalistiske land må fortsatt urbefolkningene føre den samme kampen som høvding Seathl og hans stamme førte for 125 år siden.

Se side 8

Rory Gallagher

— Kanskje. «Calling Card» var mer jazza enn de to siste albumene, men jeg mener i hvert fall sjøl at jeg aldri har mista aggresjonen. Jeg behøver ikke høre «Clash» for å spille aggressivt, på samme måten som jeg ikke har behov for å gå på Jam-konsert for å lære å dra «a big chord».

Guttene slåss
en
ensom
kamp

Lider guttene under kvinnefrigjøringa?
Vi starter stor debatt. Se side 3

DE
NYE
HJERNENE

Datarevolusjonen er i gang!
Se side 6

Rory Gallagher raser mot discomusikken

«Excuse me — I'm a little late». Rory Gallagher er «back in town» nøyaktig ett år etter at han besøkte Oslo sist. Denne beskjedne replikk, han serverer idet han møter journalistene på Grand forteller i grunnen alt om typen Rory Gallagher. En mer folkelig og «anti-stjerne»-dyrker enn denne irlanderens skal en leite lenge for å finne maken til blant rockens ... superstjerner. Han representerer en stil milevidt fra sølvglinsende, trange drakter, gedigne lys-show og røykbomber. Flanellskjorte, turnsko, en halvliter og en gammel og nedslitt strato-caster — det er Rory Gallagher.

— Blir du aldri lei av å spille «plain» rock'n'roll, Gallagher?

— Lei av?! Nei, det trur jeg ikke går an ...

— Men du kan vel ikke være rocker til du blir 60?

— Si ikke det, gutt — Muddy Waters klarer det. Ja, ja, jeg veit jeg ikke er noen Muddy Waters, men rocken er altfor mye en del av meg sjøl til at jeg kunne bli lei den.

— Du turnerer mye, du kan vel ikke være gift?

Rory Gallagher stryker fingra gjennom de lange lokkene og ler. — Godt spørsmål ... Nei jeg er ikke gift, men det er ikke grunnen til at jeg er mye ute på turné. Saken er at jeg aldri kunne utvikla meg eller lagd nye låter uten inspirasjon fra et «live» publikum.

AGGRESJON

— Det lukter «New Wave» av det nye albumet ditt, Top Priority?

— Kanskje. «Calling Card» var mer jazza enn de to siste albumene, men jeg mener i hvert fall sjøl at jeg aldri har mista aggresjonen. Jeg behøver ikke høre «Clash» for å spille aggressivt, på samme måten som jeg ikke har behov for å gå på Jam-konsert for å lære å dra «a big chord».

— Men det låter rære etter at du kutta ut keyboard, var det intensjonen?

— Hovedsakelig, ja.

MED KURS FOR STATENE

— Du setter snart kursen for USA. Er det vanskeligere å nå fram med heavy rock der enn i Europa?

— Nei, jeg vil ikke si det. Publikum mitt er i grunnen temmelig likt overalt jeg spiller. Men virkelig å «slå» i statene er neiggu ikke lett. Amerikanerne krever folk med profil — Diana Ross, Peter Frampton, Bruce Springsteen ... Springsteen er forresten den ubestridte formann på østkysten. Det fins mye gode musikere fra vestkysten også, men jeg fordrar ikke den spesielle sounden på produksjonene derfra. James Taylor f.eks. er ikke akkurat noe jeg er innom. Little Feat var en av favorittgruppene mine, men jeg synes musikken deres mista identiteten på vestkystproduksjonene.

CLASH OG DYLAN

— Hvor har du henta inspirasjonen til gitarspillet ditt hen?

— Å, jeg har hørt en masse! Elvis, Chuck Berry, Woody Guthrie, Leadbelly ... de første elektriske gitaristene jeg virkelig lærte noe av, trur jeg forresten var Eddie Cochran og Buddy Holly.

— New Wave'n i England har blitt svært politisert — hva syns du om det?

— OK, sjøl om jeg syns mange av tekstene er temmelig naive. Den nye musikken kan jo ikke sammenliknes med Guthrie og Dylan — de lagde virkelig gode politiske viser i en mer «pure form». Men for all del — om ei rockegruppe synger: «I'm bored of living in West London» er det jo tusen ganger mer interessant enn «The Moon is yellow tonight». Sex Pistols var ei gruppe jeg aldri klarte å ta alvorlig. Det første som slo meg når jeg hørte dem var — er dette ungdommer som virkelig er imot systemet, eller bruker de bare systemet. Nei,

dette blei kanskje rotete, men la meg si det sånn: Jeg tror ikke musikken kan forandre verden.

BLOOD & GUTS

— Kunne du ikke tenke deg å spille med blåsere?

— Jo, men da måtte det være en liten seksjon. Baritone og tenorsax f.eks. Før tida med «Taste» var jeg med i et danseband med to saksofoner. Blåsere å la Blood, Sweat & Tears og Chicago blir litt for «flinke» for meg. Men har du hørt saksofonisten til Bruce Springsteen — det er en fantastisk mann!

— Så det er ikke bare «stå på»-musikk for deg heller, altså?

— Nei, jeg er vel ikke så forferdelig enspora i musikksmaken. Dire Straits kan jeg like ganske bra, sjøl om jeg må innrømme at det blir litt «too sweet». Hjertet mitt er i musikken med «blood and guts, man».

DISCO'EN HAR RIVI SJELA UT AV SOULMUSIKKEN

— Det er kanskje dumt å spørre deg om det, men hva syns du egentlig om disco?

— Om jeg kunne finne de ansvarlige ... Gallagher meier ned for fote med et maskingevær. — Disco'en er forferdelig, fryktelig —

jeg finner ikke ord. Den har rivi sjela ut av soulmusikken. Den passer for travle forretningsmenn mens de sluker en whisky i heisen. Men la oss ikke prate om disco'en, da. Jeg er rockemusiker og disco'en er «all outside rock».

— Har du aldri vært frista til å spille disco for å tjene gryn?

Gallagher rister bestemt på hodet. — «I just couldn't hold my face straight playing that music.»

TIL KINA?

— Rolling Stones skal til Kina på vårparten. Syns du det virker fristende?

— Om 10 år, kanskje — jeg har god tid. Kina virker ikke akkurat «hot» på meg. Men så har jeg jo bare sett landet på TV også. Kunne Stones åpne dette milliardsamfunnet for rocken, ville det jo vært fenomenalt. Jeg spilte en gang i Polen — var invitert som jazzgruppe (!) for øvrig. OK nok for så vidt, men det tok ikke så lange stunda før jeg begynte å savne vestlige ting.

SLUTT PÅ GIGANT-OPPLEGGENE

— Du velger deg ikke de største konsertsalene?

— En ting er at jeg ikke kunne fylle dem, en annen at jeg ikke liker disse gigantarrangementene. Tida

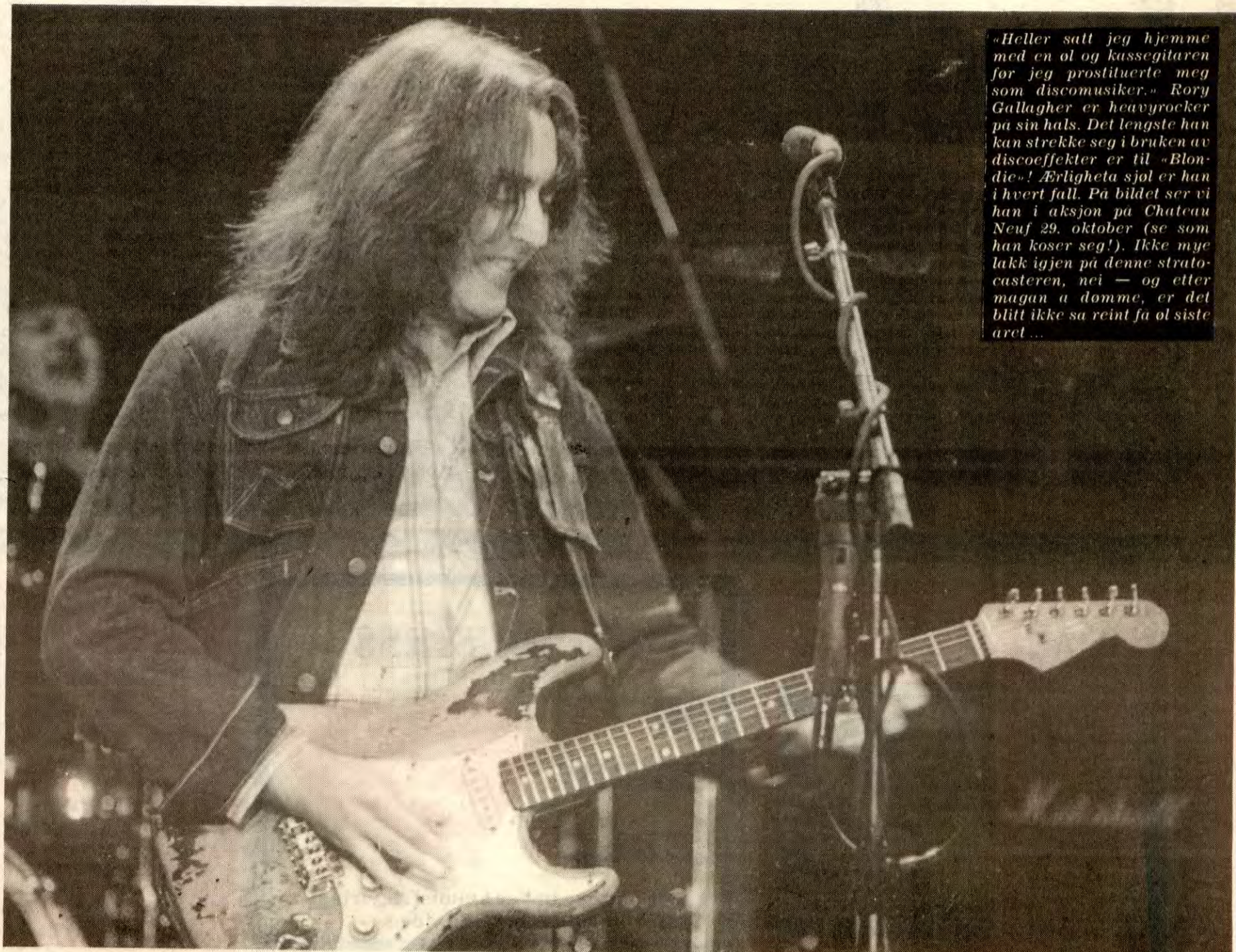

for de store rocke-happeningene er forbi for godt, tror jeg. Managerne i statene som presser på for å gjøre showene større og større faller stadig oftere igjen. Klarer ei gruppe å fylle en pub er colleget det neste, så blir de pressa til teatrene og til slutt de store konserthallene. Poenget er bare at denne utviklinga ikke hjelper musikken det

spor. Bruce Springsteen gjør det riktig. Han arrangerer heller to små konserter enn en stor.

Sa Rory Gallagher. Seinare på kvelden varma han et rocksugent Chateau Neuf-publikum i bortimot 2 timer. For deg som liker tung rock ... kort sagt: Rory Gallagher anbefales på det varmeste.

-Blood & Guts, man!

«Heller satt jeg hjemme med en ol og kassegitaren for jegprostituerte meg som discomusiker.» Rory Gallagher er heavyrocker på sin hals. Det lengste han kan strekke seg i bruken av discoeffekter er til «Blondie»! Ærligheta sjøl er han i hvert fall. På bildet ser vi han i aksjon på Chateau Neuf 29. oktober (se som han koser seg!). Ikke mye lakk igjen på denne strato-casteren, nei — og etter magan a domme, er det blitt ikke sa reint fa ol siste aret ...

Frigjorte jenter og myke gutter

Mange unge har problemer i forholdet til de de er sammen med. Problemene synes ikke å være mindre for oss som er mot kvinneundertrykking og tradisjonelle kjønnsroller. Røde Garde ønsker å starte en åpen debatt om disse spørsmålene. Anders og June åpner debatten med å legge fram sine egne erfaringer. Neste gang er det din tur!

Guttene slåss en ensom kamp!

Som «progressiv» gutt plages jeg av mange problemer i forholdet til jenter – og spesielt «progressive» jenter. Jeg tror at kampen for kvinnefrigjøring og de resultater den har fått, er hovedårsaken til at disse problemene kommer fram nå. Jentens forsøk på å fri seg fra den tradisjonelle kjønnsrollen, fører oss (den andre halvparten) ut i ei dyp identitetskrise. Vi ønsker også å befri oss fra vår tradisjonelle kjønnsrolle. Men vi opplever at vi verken blir forstått eller støtta i vår kjønnskamp. Vi blir ikke bare overlatt til oss sjøl, men i praksis motarbeida av jentene – også de «prog'e».

Vi ønsker virkelig å komme ut av den tvangstrøya som talløse generasjoner, oppdragelse og undervisning, massemedia og litteratur, reklame og miljø – kort sagt samfunnet – har dratt ned over hode på oss; rolla som den sterke, dominerende Mannen. Vi vil komme vekk fra det gamle kjønnsrollemønsteret. Men vi har ingen ytre pådrivende faktor som kan hjelpe oss, slik de har det på den andre sida av kjønnsgrensa med kvinnekamp og -bevegelse. Svært få slåss åpent for «mannsfrigjøring» – noe slikt eksisterer f.eks. ikke blant oss, som liksom skal være så «framstegsvennlige»! Det er jentene som er i bildet – både i kjønnsrolledebatten og i samfunnsreformene.

SYNET PÅ GUTTER

For meg synes de «frigjorte» jentene å stille seg fullstendig likegyldige til guttenes kjønnskamp og komplett uvitende om vårt kjønn som følede mennesker. I diskusjoner om forholdet gutt/jente kommer det som regel fram en sjablongmessig, ukritisk adoptering av kjønnsrollas guttemodell. Harde, dominerende, undertrykkende, brunstige og følelseskalde – «sånn er disse fæle guttene, altså!» Uten å gå i dybden vil disse aldri forstå hvordan vi har det, hvordan vi sliter for å bli kvitt nettopp disse fordommene og rollekrava. Ta f.eks. ei jente på årets sommerleir: «De progressive gutta er som alle andre, altså. Med én gang du får dem på tomannshånd, lyser det sengehalv ut av aua på dem.» Underforstått: Gutter som dyreart er en gjeng følelseskalde skumlinger kun drevet av en primitiv seksualdrift.

Hvordan skal vi kunne fri oss fra kjønnsrolla hvis de mest «frigjorte» av jentene har slike tilbakeleggende idéer? Det er sånn at man kunne grine av det (men det tør jeg sjølsagt ikke!).

VI HATER ROLLA VÅR!

Men dette er ikke alt. Vi gutter slåss en ensom kamp i

spiller rolla vår samtidig som vi hater den.

JENTENE SVIKTER

– Hvorfor? Jeg gjør det bl.a. fordi jeg er redd for det annet kjønns hån og avsky. Og det er her jeg føler meg motarbeida, svikta av mine politiske søstre, de «prog'e» jentene. Jeg har nemlig erfart at disse aktivt bygger opp om kravet om tøffe, initiativrike gutter. Samtidig som de prediker ei praktisk «frigjøring fra hus-slaveri og seksuell undert-

«tøft», ja, «progressivt». Men en gutt som er svak og viser «kvinnelig» atferd; redsel og sterke følelser, ja, han er en svekling og avskys. Hele arbeiderkulturaren presenterer et menneskeideal (uansett kjønn) som samsvarer med dette. Harde, uredde, kampvillige, staute, kraftige og ressurssterke mennesker – det vil vi ha.

(Et meget typisk eksempel på dette er en overskrift i Hva Må Gjøres nr. 4/75: – Revolusjonære er ikkje

Personene på bildet har ingen tilknytning til artikkelen.

det skjulte for å fri oss fra mannsrolla. Vi er ikke spesielt tøffe, initiativrike eller ulidenskapsfulle. Men det forventes av oss: samfunnet og miljøet krever det av oss. Vi veit lite om alternative atferdsformer, men vi kjenner idealbildet av Mannen ut og inn. Hva gjør vi da? I all vår menneskelige elendighet våger vi ikke å ta sjansen på å drite oss ut, falle utafør. Vi forsøker å leve opp til rolla vår, sjøl om vi egentlig ikke vil.

Vi forsøker, men nages samtidig av indre usikkerhet og prestasjonsangst. Initiativet, hardheten og sjølsikkerheten ligger på oss som et massivt press. Vi

rykking, henger de fast i gamle pikedrømmer om drømmeprinsen, den kjekke gutten de stolt kan vise fram til venninner. Så jeg vil påstå at vi vil ha liten sjans hos «prog'e» jenter uten å leve opp til nettopp det de fordømmer med munnen. Hertetet faller nemlig for Mannen!

Når vi prog'e gutter med tiltro til våre politiske søstre etter hvert innser dette, revner vi innvendig og mister alle håp og illusjoner om vårt kjønns snarlige frigjøring.

«MYKE» GUTTER – NEI!

Ei jente kan godt være sterk og hard og drive «mannlige» aktiviteter – det er bare

pyser...)

Til slutt vil jeg spørre dere, jenter: Er det virkelig slik dere ønsker oss? Er dere overhodet ikke interessert i ei ny mannsrolle? I praksis virker det slik. Jeg håper det ikke er sånn, innerst inne.

For etter min mening vil vi aldri oppnå en virkelig kvinnefrigjøring uten at også vi gutter kan løses fra kjønnsrollas bånd.

Anders

rode garde

En dag jeg satt på kvinnefrontmøte og hørte kvinner av alle aldre fortelle om sine forhold og erfaringer, slo det meg hvor fantastisk mange av jentene som er forferdelig skuffa. Mange av dem har gifta seg eller innleda forhold til gutter de har sett i tog 8. mars, gutter som skriker over seg om kvinnefrigjøring, og nei til kjønnsroller. Jentene trodde jo de vandret like inn i paradiset ved å bli sammen med disse guttene. Men jeg hørte at paradisslottet hadde rast ned for øynene på mange av dem da den grå hverdagen kom.

Paradisslottet raste sammen

Venter vi oss forskjellige ting av gutter og jenter? Venter vi jenter oss andre ting av en gutt vi veit er «rod»? De fleste jenter jeg kjenner vil aller helst være sammen med en gutt som er for kvinnefrigjøring og likestilling, samtidig som det er helt på sin plass at han er ekstra høflig og dant overfor henne. Han skal ikke være dominerende, men full av initiativ og pågangsmot. Han skal være myk, øm og kjærlig, samtidig som han skal være tøff, sterk og litt hard.

Kort sagt en MR. NOBODY. Han måtte i så fall være fullstendig schizofren. Gutter på sin side skal gjerne være sammen med jenter som er framskrittvennlige, men allikevel gjør de typiske «kvinneting» – fordi det ikke passer for ham – og hun skal samtidig være søt og kjapp i replikken. Slik at de andre gutta synes du har fått «et bra stkke».

OK MED SJEKKING

Jo, det er tydelig at kjønnsrollene sitter igjen, også i såkalte progressive forhold. Mange av oss er også kommet dit hen at vi er imot sjekking. Men hvordan skal vi klare å bli sammen da, om det ikke finnes sjekking?

Jeg må jo innrømme at det ikke finnes så mange muligheter, men det finnes forskjell på sjekking. Når en fyr roper: – Hei rypa, skreppa, sett deg her'a, søtnos, skal vi dra hjem til meg, for jeg liker meg ikke her – og ting i den stilen, ja, da er han avskrevet for lenge siden. Da er det jo også ganske tydelig hva slags forestilling han har av deg. Men hvis derimot en gutt går inn for å bli kjent med deg, DEG PERSONLIG, istedet for kroppen din, da

er jo saken straks en annen. Noen form for sjekking er vi nesten nødt til å godta, om det skal bli noe opplegg i det hele tatt.

NÅR LIGGE SAMMEN?

Vi som kaller oss progressive har så altfor lett for å avfeie eller la være å ta opp problemer som annen ungdom er opptatt av. F.eks.: Skal man/kan man ligge med hverandre med én gang, eller bør man vente en stund? Er det så at vi føler oss hevet over disse problemene eller er vi for feige til å prate om det? På det seksuelle plan må folk finne ut sjøl når det passer/er mest naturlig for dem sjøl. Personlig kan jeg ikke tenke meg å gå til sengs med en person som jeg ikke har tillit til og er glad i.

Tillit bygger på kjennskap til denne personen og gjensidig respekt. Hvordan kan man ha det for et menneske man akkurat har truffet? Dessuten føler jeg at i et samleie åpner jeg så mye av meg sjøl at jeg vil ikke gi det til noen jeg ikke har tillit til, og jeg vil heller ikke motta det fra noen som jeg veit ikke er glad i meg som menneske, bare som kropp. For meg er det seksuelle en del av et forhold, ikke en enkeltstående sak. Det virker ganske absurd for meg å få nytelse ut av et samleie med et menneske som ikke betyr noe helt spesielt for meg.

SI FRA, DU OGSÅ!

Det er greit nok at vi må forandre oppdragelsen, men for det må vi forandre hele samfunnsystemet. Litt av et prosjekt! Jeg synes at disse problemene blir dyssa ned. Derfor synes jeg at du skal ta fram penn og papir og skrive ned dine tanker og meninger.

JUNE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 4702 Sofienberg, Oslo 5
Telefon (02) 35 32 62
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31.
Postgiro for kommisjonærer: 2 06 08 89
Abonnement koster 30 kr. for ett år.
RØDE GARDE kommer ut hver måned
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Hilde Haugsgjerd
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Operasjon Dagsverk til Eritrea

I en pressemelding går Rød Ungdom inn for at Operasjon Dagsverk neste år skal gå til Nicaragua. Min oppfordring er: Omgjør dette vedtaket fort før det gjør mer skade! Tidligere har Rød Ungdom fremma forslag om at OD skulle gå til frigjøringsorganisasjonene i Eritrea. Dette fikk stor støtte blant gymnasiastene, og på en rekke skoler ble det bygd opp til dels store Eritrea-grupper. Under OD i år vil Rød Ungdom arbeide for Eritrea-aksjon. I siste nummer av Røde Garde står det lange artikler om hvorfor gymnasiastene må støtte folket i Eritrea som slåss med ryggen mot veggen i sin kamp for å overleve som folk – mot russiske og etiopiske bombefly. Som et annet viktig argument ble det tidligere vist til hvor svakt eritreerne sto internasjonalt – og at det nettopp derfor var viktig å få støtte fra norske skoleelever. Så kommer altså «linjeskiftet»

som lyn fra klar himmel. Og det uten at dere engang begrunner det! For skoleaktivistene her lokalt har vedtaket kommet som en kalddusj og skapt en god del harme og forvirring. Somoza er styrtet – folket i Nicaragua har foreløpig seiret i revolusjonen. Hvordan kan dere begrunne at ikke Eritrea er viktigere? At Nicaragua-forslaget har større sjanser til å vinne uravstemninga? Etter min oppfatning i tilfelle en syltynn begrunnelse.

Felix

Heller Nicaragua som vinner enn Eritrea som taper

Du og en god del andre har reagert på forslaget vårt om Operasjon Dagsverk til Nicaragua og dere har helt rett i at forslaget var overilt og ikke bygde på grundige nok undersøkelser av elevenes meninger og vurdering av flere prosjektforslag. (Se AU's nye vedtak).

Her er noen personlige synspunkter fra meg om OD generelt.

Jeg mener fortsatt at et prosjekt til Nicaragua vil være et progressivt prosjekt.

Ikke noe «linjeskifte»
Felix kaller det et «linjeskifte» som lyn fra klar himmel. Mitt syn på viktigheten av Eritreas frigjøringskamp har ikke endra seg. De fører en kamp med ryggen mot veggen. Derfor mener jeg vi skal prioritere solidaritetsarbeidet med Eritrea svært høyt – og det har Rød Ungdom faktisk gjort både sentralt og lokalt. Det var synd at utspillet vårt blei oppfatta som at det tok «piffen» ut av Eritreaaksjonens innsamling på gymnaset. Det var slett ikke meninga. Vår holdning til disse innsamlingene

er uforandrad og jeg oppfordrer folk til å gjøre et krafttak i aksjonsuka 12.–19. november. Men jeg syns det blir absurd og firkanta hvis vi skal følge ei linje med å fremme og støtte forslag til Operasjon Dagsverk som absolutt skal gå til det landet som står i brennpunktet for kampen mot sosialimperialismen. (Da skulle vi forresten foreslått Kampuchea i år). Jeg mener Rød Ungdoms standpunkt til OD ikke trenger å være identisk med det vi legger mest vekt på å arbeide med – ja, jeg kan godt tenke meg tilfeller der vi ikke tar stilling til OD i det hele tatt.

OD har spesielle regler som vi i sin tid kjempet fram imot Unge Høyre-folk og andre konservative. Reglene sier at OD skal gå til reell frigjøring; hjelp til sjøhjelp. Penga må overføres under betryggende internasjonal kontroll og de går svært ofte til utdanningsprosjekter. Rein katastrofegjeld til Kampuchea oppfyller ikke reglene – uansett hvor progressivt det er. Der må vi som kommunister drive aktiv støtte nå!

Vinnersjansene viktig
Jeg er heller ikke enig med

Samene vant første runde

Det var ikke 7000 miljøaktivister, men 7 samer, som til slutt brakte seieren i land.

De sju samene stilte saka på det avgjørende punktet: Det dreide seg om samenes rettigheter til land og naturrikdommer i Sameland. De trakk frontlinja der det var mest pinlig for regjeringa: På grasplenen foran Det Norske Storting og foran øynene på TV, radio og verdenspresse.

I løpet av sju dagers sultestreik snudde regjeringa. Nordli ga ordre til stans i anleggsarbeidet inntil regjeringa hadde lagt fram ei ny stortingsmelding om Alta-utbygginga. Reindriftssamene fikk allikevel den 6 ukers fristen de hadde bedt om for å uttale seg. Sultestreik, støttedemonstrasjoner over hele landet, lenkegjengen i Alta, norske biskoper, internasjonale fora for urbefolkning, Helge Ingstad og Lauritz Johnson, – motstanden ble for stor for regjeringa.

Dette er en stor seier. Det vil ta lang tid før Stortinget får behandla en ny stortingsmelding. Det vil ikke bli tale om utbygging før vinteren er

over. Det er skapt en ny, stor internasjonal opinion for samenes krav og mot Alta-utbygginga. Det er fullt mulig å skape det så hett for Høyre og DNA at de må gå tilbake på utbyggingsvedtaket.

Samtidig er det klart at linja til de ledende krefter innafor DNA og Høyre ikke er endra en tøddel. Fri Fagbevegelse, der LO-formann Tor Halvorsen er ansvarlig utgiver, kritiserte på lederplass regjeringa for ikke å ha satt inn politi mot demonstrantene i Stilla. Willoch hadde som et hovedpoeng i trontaledebatten i Stortinget at regjeringa hadde vist svakhet og gått inn på en farlig veg da den innfridde kravene til grupper som demonstrerte ulovlig mot lovlig fatta vedtak. Ingen tvil om hva han sikta til.

Dersom det er denne fløyen som får vilja si, vil Stilla på nytt bli valplassen når vårsola kommer. Fortsatt er anleggsarbeidet ikke kommet lengre enn til nullpunktet. Fram til da må vi jobbe med opplysningsarbeid og støttearbeid for samenes krav og mot Alta-utbygginga. Det trengs, uansett om saka kommer til å bli avgjort i Stortinget eller foran gravemaskinene.

Nicaragua-forslaget er trukket

Vårt initiativ for å utarbeide et prosjektforslag til Nicaragua foran uravstemninga om Operasjon Dagsverk i høst har skapt en del reaksjoner i Klassekampen, fra medlemmer og sympatisører av Rød Ungdom, særlig på gymnaset. Vi mener fortsatt at Nicaragua kan være et progressivt og samlande forslag. Argumentene for Eritrea har vært gode og vi vurderte dem ikke nøye nok da vi vedtok uttalelsen. Vi innser at det er feil å binde oss til et prosjekt uten bedre undersøkelser og diskusjoner blant anti-imperialister på skolene.

Vi trekker derfor forslaget som vårt bindende standpunkt til Operasjon Dagsverk 1980. Vi beklager det dersom forslaget er blitt oppfatta som et forsøk på å svekke støttearbeid for Eritrea i høst.

Arbeidsutvalget i Rød Ungdom

RØD UNGDOM:

Vis filmen

«Et anstændigt liv»

Til Kirke- og undervisningsdepartementet: Den svenske filmregissøren Stefan Jarl har laget en sterk film om narkotikahelvetet. «Et anstændigt liv» går for fulle hus i Sverige og blir vist for tusenvis av skoleelever. Den har skapt mye debatt og fungerer som en kraftig advarsel mot narkotika.

I Norge har Statens Filmkontroll forsynt filmen med 18-års grense og vil klippe vekk sentrale scener. Norsk ungdom skal «beskyttes» fra å se narkotikahelvetet slik det virkelig er – i hvert fall fram til de fyller 18 år. Det er latterlig at filmen ikke kan vises for nettopp

den ungdomsgruppa den er laget for. Veit ikke Statens Filmkontroll at ungdom tilbys harde stoffer på gata fra de er 13–14 år? Denne avgjørelsen gjør Filmkontrollen verdig til omtale i det nye dyreleksikonet under stikkordet «Strutsen».

Rød Ungdom krever at myndighetene ved Kirke- og undervisningsdepartementet sørger for at filmen blir vist usensurert og med 12 års aldersgrense. Vi oppfordrer Departementet til å kjøpe inn filmen og vise den på skoler og ungdomsklubber.

12/10 1979
Arbeidsutvalget i Rød Ungdom

Debattheft om miljøpolitikk

I tida framover skal det pågå en stor debatt om natur og miljøvern i Rød Ungdom. I den anledning er det laget et studie- og debattheft om miljøvernsspørsmål til Rød Ungdoms medlemmer. Det er også anledning for andre å kjøpe heftet.

Heftet er først og fremst ment som utgangspunkt for debatt, og mangler mye på å være en patent samling revolusjonær miljøpolitikk. Men heftet inneholder artikler og problemstillinger som mange viktige og interessante miljøspørsmål. Bl.a. tar det opp saker

som

– Trengs mer energi for å redde arbeidsplassene i industrien?

– Hva med nullvekst og energiutflatning?

– Hva med alternative energikilder?

– Hvordan vurderer vi Altaaksjonen pr. idag?

– Hva skjer med naturen ved en vannkraftutbygging?

– Hvordan fungerer et atomkraftverk?

– Er miljøproblemene et resultat av kapitalismen?

– ...og mere til.

Heftet kan bestilles fra Rød Ungdom, boks 610, Sentrum, Oslo 1. Det koster kr. 5,-.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
K	V	I	S	T							
S	L	A	P	A	M						
V	I	N	N	E	R	E					
I	N	N	Y	T							
N	R	K	A	N	N						
E	U	R	K	N	E						
P	I	A	K	N	S						
E	F	L	E	K							
L	A	T	E	L	S	E					
S	U	E	F	A	R						
S	N	Y	T	E							

Kva skal bornet heite?

Mange framlegg har kome til redaksjonen om at Raude Garde skal skifte namn. Dette er vi heilt samde i, og no skal vi gjere alvor av ynskjet vårt. Frå nyttår vil ikkje Raude Garde-namnet og stjerna prege forsida.

– Og då skulle vel saka vere i boks?

Nei, det er ho ikkje. Vi treng sjølsagt eit NYTT namn. For å finna eit best mogeleg namn, treng vi hjelp frå lesarane våre. Nokre framlegg har vi som sagt fått, men vi ynskjer at mange fleire seier meininga si om dete. Derfor skal DU kome med framlegg til nytt namn.

Skriv det på kupongen her, med ei kort grunn-gjeving, og send han til oss så snøgt som råd er, seinast 1. desember.

Helsing redaksjonen

Avisa skal heite.....

Fordi.....

.....

Klipp ut og send til Raude Garde, boks 4702 Sofienberg, Oslo 5.

«Sosialistiske elevgrupper vil gi større slagkraft»

Røde Garde har prata med Tom Terkelsen, medlem av Sentralstyret i NGS og en av de sentrale personene bak jobbinga med Sosialistiske elevgrupper (SEG).

— Er dette et nytt forsøk på å organisere opposisjonen i NGS?

— Nei, nytt er det ikke, sosialistiske elevgrupper har eksistert i mange år med vekslende hell. Det som er nytt nå er at gruppene vil prøve å samordne aktiviteten sin for å få større slagkraft utad.

— Kan du si litt om hvordan disse gruppene skal fungere?

— Gruppene vil være et samlingssted for opposisjonen og for folk som er interessert i å være med på å utforme en sosialistisk skolepolitikk. Vi vil legge stor vekt på studier, seminarer og diskusjon om skolepolitiske saker og andre aktuelle politiske hendelser. Samtidig blir det sjølsagt viktig å jobbe med skolepolitikk på grunnplanet.

— Gruppene vil altså ha en sosialistisk plattform? Vil ikke det utelukke folk som er imot UH-ledelsen i NGS, men som er ålreight folk?

— Alle kan sjølsagt være med. Jeg trur ikke det du nevner vil være noe problem. De fleste som er imot NGS-ledelsen er sosialister.

— Det betyr vel at Rød Ungdommere også kan være med i gruppene?

— Ja, jeg kan ikke se noe som taler imot det.

— Kan du si litt om situasjonen i NGS nå?

— NGS er i dag i ferd med å bli en gjennombyråkratisert organisasjon, med diskusjoner og politisk arbeid sentralt, men helt dødt på grunnplanet. Til og med UH-folk på skolene er passive. UH-folka sentralt begynner også å se dette problemet nå, det er snakk om å revurdere arbeidsmetoder, det reises mer.

— Til slutt, har du noen tro på at SEG vil bli en reell opposisjon i NGS?

— Jeg håper det, UH-ledelsen er i alle fall tydelig skeptisk og snakker mye om at gruppene vil splitte NGS osv. Etter min mening er det fordi de er redde for motstand og at elevene skal våkne. I virkeligheten er det UH-ledelsen som har splitta og passivisert NGS med sitt byråkrati, mangel på demokrati og manglende vilje til å diskutere politikk.

Blir det større opposisjon på neste NGS-landsmøte?

Jobb i SEG!

SU prøver tydeligvis å organisere en opposisjon i NGS, med forbilde i «SUF» i Danmark som har organisert en relativt stor opposisjon mot den sittende ledelsen i gymnasiastsambandet der. Som Terkelsen sier, er SEG ikke noe nytt. Det som er nytt og interessant fra SU's side er at også RU'ere får delta i arbeidet. Det betyr med en tidligere sektersk praksis med å utelukke Rød Ungdom fra samarbeide i opposisjonen i NGS. Det er bra og jeg syns Rød Ungdom-medlemmer og RV-tilhengere skal ta han på ordet og delta i de sosialistiske elevgruppene der de er noe mer enn et reint lokallag av SU.

Terkelsen sier at disse

gruppene vil ha en sosialistisk plattform. OK, men er det riktig som han sier, at de fleste som er mot UH-ledelsen er sosialister? Jeg trur det finnes mange gymnasiaster som er mot UH-dominansen i NGS og IK-KE er overbeviste sosialister. I alle fall kan ikke opposisjonen i NGS bare begrense seg til å dreie seg om disse gruppene, men må også komme til uttrykk gjennom elevråd, GU'er, allmøter osv.

Vi får aldri noen reell opposisjon mot UH-ledelsen ved bare å organisere de overbeviste sosialistene. I så fall forfaller det hele til å bli SU-studiesirkler, og det er vel ikke meningen?

Olaf

Studenter fra Rikshospitalet demonstrerer «praktisk eksamen» utafor stortinget.

4500 sykepleierstudenter i streik

Torsdag 25. oktober arrangerte 4500 sykepleiestudenter en landsomfattende studie- og praksisnedleggelse rettet mot praktisk eksamen.

Praktisk eksamen går ut på at studentene først lager en skriftlig oversikt over den pleien studenten vil gi en på forhånd bestemt pasient. Deretter blir studenten fulgt rundt på avdelingen av sensor/faglærer som kontrollerer studentens pleietiltak. Det arbeidet som studentene utfører eksamensdagen blir så bedømt, og de får fastsatt en karakter i praktisk sykepleie som påføres vitnemålet. Denne karakteren er basert på 4–5 timers arbeid. Studentene blir som regel nervøse, og pasiente-

ne føler seg ofte ansvarlige overfor studenten, og opplever sin rolle som avgjørende for eksamensresultatet.

Røde Garde besøkte Statens Sykepleieskole på aksjonsdagen for å se hvordan de markerte dagen. Der traff vi Sidsel Fure, 2. semester-student som satt i aksjonskomiteen på skolen. Hun sitter også i den permanente aksjonskomiteen for Oslo og Akershus. Vi spurte henne hva som egentlig var så galt med praktisk eksamen, og hva de ville ha istedenfor den.

GAMMELT KRAV

— Praktisk eksamen er en kunstig måte å måle hva vi kan av sykepleie på. Maksimal ytelse og konsentrasjon om en dag vil svekke muligheten for kontinuerlig læring. Vi har allerede nå ved siden av praktisk eksamen en fortløpende

vurdering på hvert praksissted, der karakterene blir lagt sammen, og et gjennomsnitt regnet ut. Vårt krav er at denne ordningen må forbedres. Vi må få en tettere oppfølging på praksisstedene av det vi til enhver tid gjør.

— Hva har skjedd for i denne saka, og hvordan regner dere med det vil gå framover?

— Kravet har vært reist av sykepleierstudentene siden 1974. I år vedtok så generalforsamlingen i interesseorganisasjonen vår, NSL, å trappe opp arbeidet mot praktisk eksamen. Sykepleierforbundet sendte sammen med oss en henvendelse til sosialdepartementet i juli. Til tross for purring har vi fremdeles ikke fått noe offisielt svar. Enkelte skoler rundt i landet har boikotta praktisk eksamen, bl.a. studentene i Drammen. Vi håper nå at denne aksjonen vil

sette fart i departementene.

Departementene?

— Ja, vi har nå fått vår status forandret fra elever til studenter. Det er meningen vi skal komme inn under det regionale høyskolesystemet, og dermed overføres fra sosialdepartementet til Kirke- og undervisningsdepartementet. Disse overføringsplanene blir brukt av staten som unnskyldning for ikke å gjøre noe med de krav vi stiller i dag, avsluttet Sidsel Fure.

SEMINAR PÅ STREIKEDAGEN

På Statens Sykepleierskole var det full aktivitet til tross for streiken. Ved siden av å bemanne flere stands rundt omkring i byen, arrangerte de et seminar som tok opp dagens evalueringssystem, og hvordan det kunne forbedres.

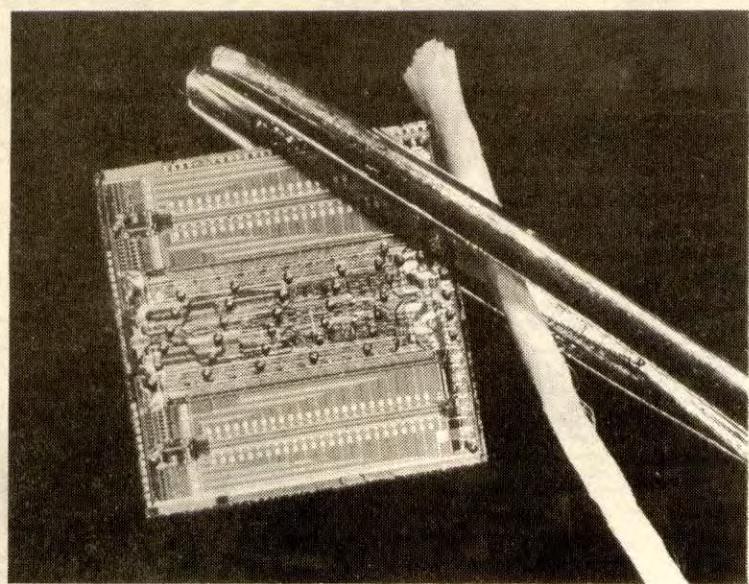
Da vi kom på besøk var gruppemøtene ferdige, og de skulle akkurat til med å gjennomgå referatene i plenum. Vi fikk lov til å være tilstede, og kunne konstatere mange bra forslag, så langt vi kjente saka. Bl.a. ble det trukket fram at ordninga med kontaktsykepleiere mellom skole og praksissted måtte forbedres.

Deltakerne vedtok å sende forslaga som kom fram på seminaret til departementene, Sykepleierforbundet og til Landsforeningen for norske sykepleierlærere. Det var tydelig at her mangla det ikke vilje til å «hjelp» departementet med å løse saken. Praktisk eksamen skulle vekk!

fru.

DATAREVOLUSJONEN — DATAREVOLUSJONEN — DATAREVOLUSJONEN — DATAREVOLUSJONEN

Ved siden av nålen og tråden er «den nye hjernen» — mikroprosessoren. En enkel prosessor kan du få kjøpt for 50 kroner. Den var starten på datarevolusjonen. Men bare starten. Fortsettelsen står det om lenger ned på sida.

DEN NYE HJERNEN

I den industrielle revolusjonen kom motoren og erstattet muskelkraften. Den har økt produksjonen enormt, og i noen deler av verden redusert slitet for å overleve. Nå står vi midt oppe i datarevolusjonen. Der erstatter mikroprosessoren menneskets hjerne. Hva vil det bety?

Hva er en mikroprosessor? Det er omtrent like lett som å svare på hva en motor er. Det finnes mange på markedet, og de dekker forskjellige behov. Men på samme måte som alle motorer er drivkraften i en maskin, så styrer mikroprosessorer prosesser. Den kan motta spørsmål om kvadratroten av 2,36 eller få melding om temperaturstigning på en generator. Er den riktig programmet, svarer den på regnestykket eller kobler ut generatoren. Altså en slags hjerne som kan programmeres til å reagere på bestemte signaler og sende «riktige» ordre utifra det den får vite. Bortsett fra prisen på plastbiten, er det tempoet som er så fantastisk. En av de første mikroprosessorene som kom på markedet, ble regnet som mislykket fordi den ikke holdt tidskravet. Den brukte hele 20 mikrosekunder (milliontedels sekunder) fra beskjeder ble mottatt til ordre gikk ut. Det var for lenge. Du kan selv regne ut hvor mange ordre den klarer i sekundet.

LAGRING AV KUNNSKAP

Til nå har ingen teknikk kunnet konkurrere med hjernen. Den registrerer og lagrer alt du opplever hvert sekund hele livet. Mot det har en prosessor som bare kan de tekniske regnetabellene, vært uten sjanse. Datalagrene i dag er for det meste på magnetbånd som minner om filmruller. De tar plass, og det tar tid å få opplysninger ut av dem.

Den nyeste patenten har IBM. De bruker laserstråler som «brenner hull» i et slags fotografisk materiale ved ekstremt lave temperaturer. Det klarer de å gjøre så nøyaktig at de får plassert mengder av opplysninger på en brikke på en kvadratmikrometer (en milliontedels meter). Får

de til dette systemet, kan 100 millioner brikker få plass på en kvadratcentimeter. Eller kunnskaper som svarer til det hjernen vår makter å ta imot på en kvadratkilometer. (Svarer til 1 000 000 000 000 000 brikker.)

Det vil ikke være lenge til menneskehjernen vil få alvorlig konkurranse.

OVERFØRING AV KUNNSKAPER

For mikroprosessorer som kan sende tusenvis av ordre i sekundet, holder ikke gammeldags telefontrådmål. Siste nytt er glassfiberkabel. I den blir ikke signaler, eller stemmen vår, overført ved lyd. Lyden blir omgjort til lysglimt. Og lysglimtene følger kabelen selv om den går i aldri så mange buktninger. For omformeren i den andre enden kan altså se i sving, motta signalene og omforme dem til lyd igjen. Televerket skal teste de første av disse kablene i 1980. En slik glassfiber på tykkelse med et hårstrå kan gjøre jobben til 10 000 gammeldags kobberkabler. Eller overføre signaler tilsvarende 8000 TV-kanaler på en gang.

Datarevolusjonen betyr altså enorme muligheter for å lagre kunnskap, «tenke» og overføre kunnskaper over hele kloden. Her er noen eksempler på hva som blir mulig:

DATAPOST OG DATAAVIS

«Overgangen til 'elektronisk post' vil kunne omfatte ca. 50% av det tradisjonelle volum. Teknisk vil dette kunne realiseres fra 1985 ...»

«Tekstformidling via fjernsyn og eventuelt tilleggsutstyr for papirkopiering vil i slutten av dette århundrede konkurrere ut vanlige aviser ...»

Dette er ikke science fiction, men tørre beregninger i en offentlig utredning. (Lied-utvalget)

DATABANK

I England har du alt fått den første abonnementsordningen på en databank. Du ringer et telefonnummer og ber om registeret. Og i registeret du får inn på TV-skjermen, finner du alt fra førstehjelp til finanspolitikk. Det er bare å be om riktig kode, så kommer fakta tikkende inn på TV-skjermen.

Kanskje en fordel å vente med å kjøpe leksikon? Og med åra vil nok bibliotekene og bokhandlene få hard konkurranse.

AUTOMATISK FABRIKK

Den første helautomatiske fabrikk produserte støvsugere i Japan. Der har ny teknikk redusert antallet ansatte fra 300 til 1 — en —. Alt i dag blir mange kraftverk i Norge fjernstyrt av en operatør som kan sitte milevis unna. En mann som steller med vedlikeholdet er den eneste arbeideren ved kraftverket.

HJEMMEDATOREN

vil bli den vanlige hjernen i husholdningen rundt år 2000, spår mange. Den vil kunne:

- regulere temperatur og strømforbruket
- ta imot og sende post elektronisk, inklusivt å holde orden på og betale regningene dine
- varsle brann eller innbrudd i samme øyeblikk det skjer
- åpne døren på signal fra deg eller hunden din
- holde telling med matvarene og sende bestilling til kjøpmannen.

DATA-STRESS-KOFFERTEN ...

tenker ekspertene seg som en liten bærbar sak med TV-skjerm, tastatur med tall og bokstaver, høyttaler, mikrofon osv. Den vil kunne erstatte klokke, skrivemaskin, lommekalkulator, sjekkhefte, kamera, brevpost, telefon, bærbar og arkiver, båndopptaker, TV osv. Bare for å nevne noe ...

KILDER:

Elektro 20 og 21-78 og 5-79. A-magasinet nr. 41 og 42-79, Ulvetidende nr. 2 og 3-79.

Datasamfunnet virker skremmende — slik ALLE store forandringer virker skremmende på forhånd. Vår oppgave som kommunister må være å skjære gjennom redselen for det ukjente og se hvilke ting som virkelig vil være positive og negative.

Det var stor redsel for de første togene. De ville drepe hønene med bråket sitt og lage ildebrann. Toget både bråker og lager branner. Men det har betydd framskritt. Gjort livet lettere og mer innholdsrikt. Ingen vil tilbake til hest og vogn i dag. Slike feilvurderinger gjør sikkert vi i dag også. Men teknikken har skapt ting jeg ønsker aldri var oppfunnet. Ikke fordi den er jævlig i seg selv, men fordi den er jævlig som redskap for små herskerklasser. Atomteknikken krevde i andre verdenskrig millioner ofre. I den tredje verdenskrig kan vi regne med milliarder drepte. All ære til dem som prøver å begrense Bresnjevs og Carters tilgang på leketøy.

KOMMUNISMEN — FRA UTOPI TIL MULIGHET

Samfunnet der alle yter etter evne og får etter behov. Der du kan grave grøfter den ene dagen og studere atomfysikk den neste, hvis det passer deg. Utopia — har kritikerne av kommunismen sagt. En er alltid avhengig av å ha noen som arbeider og andre som administrerer. Datateknikken slår beina under disse argumentene. Kommunismen er blitt bragt mange skritt nærmere. Det som var drøm i går, er i dag en mulighet.

I datateknikken går det an å se løsninger på mange av kapitalismens problemer. Teknisk blir det mulig å bygge fabrikker hvor du kan sitte i Kautokeino og styre produksjonen mens regnskapsføreren bor i Drammen. Fabrikken kan plasseres hvor som helst, men den legges selvfølgelig under matjorda og ikke oppå den. Og hva skal vi med storbyer?

Tankeeksperimentet som datateknikken har gjort mulig.

DATATEKNIKK, FORHVEM?

Datateknikken kommer imidlertid rasende inn over oss i et klassesamfunn. I epoken da kapitalismen er

Dette nyttige lille systemet inneholder 50 millioner fingeravtrykk. Det er fingeravtrykkarkivet til FBI, den amerikanske etterretningssorganisasjonen.

på sitt høyeste og de første famlende forsøkene på å bygge sosialistiske samfunn blir gjort. Det kommunistiske samfunnet, samfunnet hvor klassemotsetninger ikke eksisterer, er en nå langt borte. Og i denne verden må vi leve med datateknikken. Her blir datateknikken bare utviklet der det er penger å tjene raskt. I Norge har vi fjernstyrte kraftverk, men ikke noe datasystem som hindrer gamle og syke i å bli liggende å dø i leilighetene sine uten å få hjelp. De kan ikke betale.

Datateknikken kommer

der det er kortsiktig profit å hente — i oljeindustrien, bank og forsikring, kraftselskaper og kraftindustri osv. Hvor ellers?

Konsekvensene kan vi allerede ane:

STORT FILLEPROLETARIAT?

Arbeidsløsheten er allerede et konstant problem i Europa. Og den får en kunnskapsmessig profil. Ufaglærte arbeidere i millioner har ikke noe å gjøre, mens det ofte er mangel på kvalifiserte fagfolk. En utvikling som vil forsterke seg raskt. Skal vi

Som toget eller atom-bomben?

Denne maskinen overvåker hjerteslag og blodtrykk til nopererte pasienter.

IONEN — DATA

rode garde

Kinks suser inn i 80-åra

Kinks er en av de få 60-åra-gruppene som ennå holder sammen. Og de lever i beste velgående. Gruppas leder Ray Davies kaller seg sjøl punkens far, og det er ingen tvil om at han, sammen med The Who og Rolling Stones, har vært store inspirasjonskilder for dagens New Wave-band.

Ray Davies er en nyskaper og derfor en interessant musiker og komponist. Med «Low Budget» følger han opp sine og Kinks sine beste tradisjoner. Albumet er spekket med ypperlige komposisjoner og til dels interessante tekster. Låtene er realistiske,

handler om samtida og bærer tydelig preg av å være skapt i ei krisetid. Bensinmangel, den dalende supermakta USA og «Low Budget» er noen av temaene Davies tar for seg. Tekstene er som musikken, gjennomgående aggressive og rett på sak. «Little bit of Emotion» er imidlertid noe av en perle av en følsom og vakker ballade.

«Low Budget» inneholder et arsenal av potensielle hitsingler, at «Superman» til nå er blitt singlesuksess, viser bare hvor ubrukelig hitlistene er for å bedømme musikalske kvaliteter. Dette er nemlig en av albumets

desiderat svakeste låter. Ved siden av «Little bit of Emotion» vil vi trekke fram tittelkuttet «Low Budget», «Attitude», «Catch me now I'm falling» og den utprega new wave-låta «Misery».

«The eighties are here./ I know 'cos I'm starring right in them.» Ray Davies har evig rett. Om noe band har tatt skrittet over i 80-åra, må det nettopp være Kinks.

Reidar

Low Budget
KINKS
Arista Records

«Jeg river meg sjøl i håret av ergrelse når jeg hører James Brown radbrekker sitt talent med å synge disco,» sa Rory Gallagher til Røde Garde. Nå har disco'n ødelagt enda en ypperlig musiker — forhåpentligvis er disco-sjuken forbigående også i dette tilfellet. Ingen ringere enn Elton John har nå nemlig gått hen og lagt en tvers igjennom råtten disco-LP. Ifølge co-

veret inneholder «Victim of love» sju låter — det høres ut som en. Noe bortimot blasfemisk blir det når rockeklassikeren Johnny B. Goode opptrår halve førstesida i discoversjonen.

Jeg er klar over at jeg vil bli kritisert, men jeg har skifta stil for — og nå er det disco som er min stil. Sier John. Vi trur ham bare ikke. Disse tre kvartarene med plattfetter kan umulig

gi mannen bak «Yellow Brick Road» og «Captain Fantastic» noen verdens ting. Nei, vi sier som fotballkeeperen brøler til den offensive midtstopperen sin: «Kom hjem igjen, gutt!»

Reidar

Victim of Love
ELTON JOHN
Rocket Record

Led Zeppelin eksperimenterer

Led Zeppelin opplever en formidabel salgssuksess for tida. Av gruppas i alt ni LP'er er det nå bare den tredje utgivelsen som ikke ligger på salgslistene i USA. Heavy rock ser virkelig ut til å få en ny vår. Et sikkert tegn skulle det vel være at rocken nå igjen er blitt presentert i statenes mest eksklusive discotek, Studio 54...

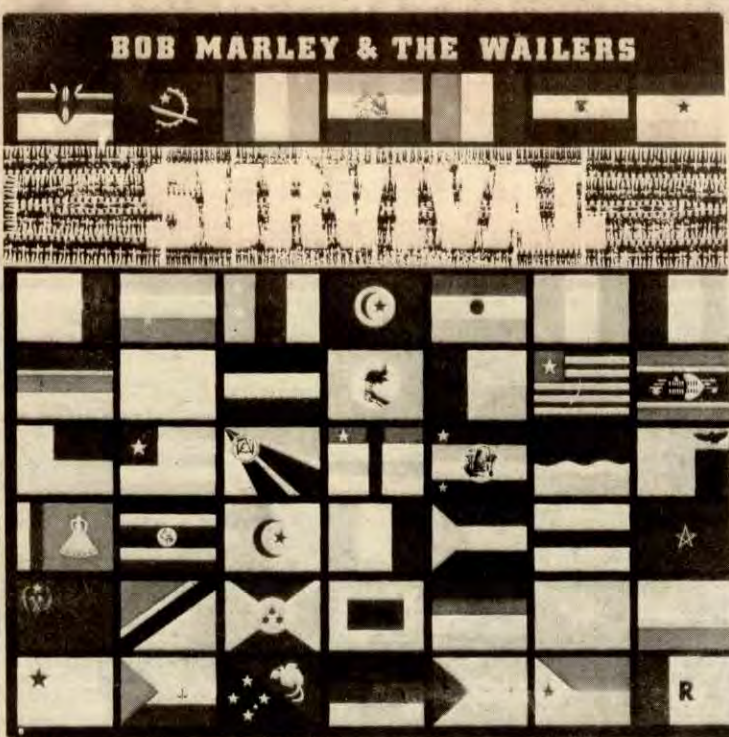
Men «In Through the Out Door» er ingen hard-rock-LP. «Forandring fryder» ser ut til å ha vært rettesnora for denne siste produksjonen fra Jimmy Page. Her finner du nemlig ikke to kutt som er tilnærmet like. Resultatet av eksperimentene er blitt høyst variable. Ved siden av det rytmiske ligger den mest iørefallende forandringa i at Page's kjente gitarmer er droppa til fordel for en masete synthesizer (resultat av at skiva er spilt inn i Abba-studioet?). To låter er blink; den sterkt latin-amerikansk prega «Fool in the Rain» og det fantastiske siste-sporet «I'm gonna crawl» hvor

Robert Plant virkelig synger opp mot sitt aller, aller beste — og det sier ikke så reit lite!

Reidar

In Through the Out Door
Led Zeppelin
Swan Song

Bob Marley has survived!

Med hjertet fullt av håp og hue med all mulig skepsis la vi Bob Marleys «Survival» på platetallreren. Hvilken vei hadde han gått siste året — etter den utskjeltte «Kaya»? Var albumets tittel et tegn på at vi hadde den KJEMPENDE reggae-kongen tilbake?

Åpningskuttet «So Much Trouble» gir intet svar på spørsmålene. Vanlig Marley-fengende, men likevel forholdsvis anonym. Men så ... ZIMBABWE! «Every man gotta right/ to decide his own destiny/ ... So arm in arms, with arms/ we will fight this little struggle/ 'Cause that's the only way/ We can overcome our little trouble.» Klarere går det ikke an å ta stilling for væpna opprør i Zimbabwe — og det er forholdsvis sjelden kost blant popstjerner. Jo, «kongen» har på ny lagt et album fullt av kjærlighet til folket og med aggressivt hat mot utagerne.

Grunnen til at «Survival» på tross av dette ikke er noen «tier», er det blanda musikalske nivået. Med unntak av en tre-fire topplåter blir det for kjedelig. Dette sier vi ikke fordi vi sy-

nes reggae-rytmen i seg sjøl er monoton (da hadde vi i utgangspunktet mista retten til å skrive om denne skiva), men komposisjonene er rett og slett ikke på topp denne gangen. Her er ingen «Easy skanking» eller «Is this love».

Var «Kaya» så bare ei arbeidsulykke? I en løpeseddel Rød Ungdom ga ut på Horten-festivalen i fjor skreiv vi at Bob Marley var kjøpt opp og ferdig som opprører. En noe forhastet konklusjon kan vi trygt slå fast — og takk for det! Nå er jo heller ikke «Kaya» ensidig negativ. Det er med hensikt vi har henviset til to visere nettopp fra denne LP'en når vi sammenlikner de musikalske kvaliteten. Hver for seg var låtene på «Kaya» langt fra entydig dårlige, men helheten og tekstmessig holdt ikke albumet mål. Marley blei muligens pressa av plateselskapet sitt til å slippe «Kaya» før han sjøl ville? I tilfelle er han ikke den første artisten som har gitt etter for sånt press.

Reidar

Survival
Bob Marley & The Wailers
Island

Elton John på gjengrodde stier

«Øvelse kald vinter»

Eg hadde nett dimma frå militære då eg vart beden om å anmelde «Øvelse kald vinter». Eg var svært kritisk då eg tok til med boka. Noko så sjeldsynt som ein soldatroman, attpåtil på eit progressivt forlag — det forpliktar.

Men alt frå dei første sidene kjende eg meg att. Det var nett som eg slo følge med 10 Lunde på veg inn i kakebua for å sone domen på åtte dagers vaktarrest for utdeling av flygeblad til støtte for Stein Øhrn — den avsette tillitsmann på Kongeskipet.

Det heile begynte på Sessvollmoen ein april dag for nokre få år sia, der vi motviljuge, men likevel nokså nysgjerrige ikledde oss den grønne habitten som skulle henge på oss eit heilt år. Eg tok følge med 10 Lunde, 20-årig bondegut og bygningssarbeidar frå Sunnhord-

land gjennom heile det lange — og for dei fleste — triste året som norske gutar må gjennom.

Etter Sessvollmoen kjem Setermoen. Der vart han vald til kompanitillitsmann. Han og lagkameratane tek tjuvperm til Tromsø, men etterkvart tek brakkesjuke han meir og meir. Så kjem flygebladepisoda, som Stein, ein opprør, får han opp frå køya for å vera med på. Korleis det enda veit vi jo alt.

Lars Amund Vaage fortel oss mykje meir. Om korleis 10 Lunde strevar med brakkesjuke, offiserar, reglement, Stein, og ikkje minst kor hardt han strevar med å få avklara forholdet til Annlaug. Det er barndomsvenninna som han har småtulla med i fleire år, men som han liksom aldri har opna seg for. Dette rir tankane hans ofte etter at han reiser nordover.

Lars Amund Vaage skriv knapt, men sikkert og levande om alt dette. Ein får

oppleve vestlandske fyllefestar på nært hald, og firkanter stjernegrisar i harnisk bak eit sirlegt ordna skrivebord. Det siste er skildra så realistisk at ein får mest lyst til å fly i strupen på dei sjøl.

Eg kunne kanskje ynskt meg at forfatteren hadde teigna dei andre i kameratflokk, som t.d. Stein, noko skarpere. Eg saknar ei nærare skildring av venene til 10 Lunde, og hass forhold til dei.

Slutten på boka må nemnast spesielt. Då det berre står att 5—6 veker av tene-sta, dreg dei ut på Øvelse kald vinter. Det vert ei knallhard veke, og siste dagen vert 10 Lunde sett på ei stor prøve som tillitsmann. Befalet kommanderar dei til å gjennomføre «lag i angrep» med skarpt. Sjølsagt er dette livsfarleg, men skal dei tore å nekta?

Lars Amund Vaage:
Øvelse kald vinter
Forlaget Oktober, 1979

MER ENN KJØLESKAPET, FRYSEREN OG OPPVASKMASKINEN TIL SAMMEN

Og datateknikken vil fortsatt kunne lette arbeidet for deler av verdens befolkning. Med hjemmedatoren vil f.eks. husarbeidet bli betydelig mindre. Det vil sannsynligvis lette husarbeidet mer enn komfyren, fryseren, kjøleskapet og oppvaskmaskinen til sammen.

Om datarevolusjonen er tog eller atombombe? Å snakke om tog er å miste størrelsen på revolusjonen. Datarevolusjonen vil bety hundretusen ganger større framskritt. Men i datautviklingen ligger det også mange atombomber. Arbeidsløshet og «1984» er kanskje de to første. Og dem må vi ruste oss mot.

DATAREVOLUSJON

få et kjempemessig lilleproletariat? Kampen for arbeid til alle vil bli utrolig viktig i 80-årene.

Ved siden av lilleproletariatet vil vi oppleve at den tradisjonelle produksjonsarbeideren blir nesten borte. Vi vil få en arbeiderklasse bestående av folk som bygger og installerer, renholds-personale og reparatører.

Og småborgerskapet — ingeniører, økonomer, lærere — vil vokse. Hvem skal gjøre revolusjon og bygge sosialismen når arbeiderklassen ikke lenger er den største og viktigste klassen?

«1984»

Datarevolusjonen er først og fremst en kunnskapsrevolusjon. Hvem vil få økt tilgang på kunnskaper?

I politihuset i Oslo er det installert et nytt EDB-system som samordner noen og tredivetidligere manuelle personarkiver.

Utbygges dette og knyttes til flertallet av de flere tusen personarkivene du sannsynligvis står i, kan du sannsynligvis få vite en god del om deg som ikke engang du selv vet i dag.

Myndighetenes mulighet til å kontrollere hva hvert enkelt menneske gjør, vil øke enormt.

Med innføringen av aviser som du leser på TV-skjermen, vil alle aviser sannsynligvis komme over samme kabel. Hvilke aviser og meninger vil slippe til? Vil det bli statsmonopol? Det samme gjelder databanker og databibliotek. Hvilke opplysninger vil vi kunne få?

Datateknikken muliggjør George Orwells bok «1984». Samfunnet der «Sannhetsministeriet» følge hva du gjør hvert minutt på dagen og hvor bøker og historien ble skrevet om fortløpende for at det skulle passe makt-haverne ...

En utvikling jeg ikke forstår hvordan vi skal kunne stanse eller angripe. Hva kan gjøres for å forsvare de borgerlig-demokratiske rettighetene?

Samtidig må vi se at tilgangen på kunnskap vil øke. Du vil kunne få bibliotek og leksikon inn i stua, langt mer innholdsrike enn dem du har tilgang på i dag. Skolevesenet og utdanningstilbudet må bli bedre, i hvert fall for den delen av befolkningen det er arbeid til. Det er også mulig å tvinge igjennom kortere arbeidstid for oss. (Og med det arbeid til flere?)

Hvem eier luftens renhet

Dette brevet sendte en indianerhøvding i 1855 til den amerikanske presidenten da regjeringa ville ta områdene til stammen hans. Argumentene høvdingen bruker kunne like godt vært klippet ut av den norske miljøbevegelsens eller samenes løpesedler om Alta-saka i dag, 125 år etter.

Den store høvding i Washington har sendt bud om at han ønsker å kjøpe vårt land. Den store høvding forsikrer oss også om sitt vennskap og sin godvilje. Dette er vennlig av ham, ettersom vi vet at han ikke trenger vårt vennskap. Men vi vil tenke over ditt tilbud, ettersom vi vet at hvis vi ikke gjør det, da vil den hvite mann komme med våpen og ta vårt land.

Den store høvding i Washington kan stole på det høvding Seathl sier, like sikkert som våre hvite brødre kan stole på årstidenes vekslinger. Mine ord er som stjernene — de blekner ikke.

□ Hvordan kan du kjøpe eller selge himmelen — varmen fra jorden? Tanken er fremmed for oss. Vi eier ikke luftens renhet eller glitret i vannet. Hvordan kan du da kjøpe det av oss? Vi bestemmer bare i vår tid. Hele denne jord er hellig for mitt folk. Hver eneste skinnende barnål, alle sandstrendene, hvert slør av dis i de mørke skogene, hver eneste lysning og alle de summende insektene er hellige i mitt folks tradisjoner og bevissthet.

□ Vi vet at den hvite mann ikke forstår vår levemåte. Det ene landområdet er for ham likt det andre. For han er en fremmed som kommer om natten og røver fra landet alt han trenger. Jorden er ikke hans bror, men hans fiende, og når han har pint den ut, drar han videre. Han etterlater seg sin fars grav uten dårlig samvittighet. Han røver jorden fra sine barn. Han tar ikke hensyn. Fedrenes graver og barnas rett blir glemt. Hans grådighet vil utarme jorden og legge ørkener bak seg. Synet av dine byer er en pine for den røde manns øyne. Men kanskje det er fordi den røde

mann er en villmann som ikke forstår ...

□ Det er ingen fred å finne i den hvite manns byer. Ikke noe sted der man kan høre løvet sprette om våren eller raslingen i insektvinger. Men, kanskje fordi jeg er en villmann som ikke forstår — er larmen i byene for meg en hån mot øret. Og hva er det for slags liv hvis mennesket ikke kan høre nattravnens stemme eller froskenes samtale ved en dam om natten? Indianeren foretrekker vindens milde hvisking over et vannspeil og selve lukten av vinden, rensset av middagsregnet og med en duft av furu. Luften er dyrebare for den røde mann. For alt levende ånder i den samme luften — dyrene, trærne, mennesket. Det ser ikke ut til at den hvite mann bryr seg om den luften han puster i. Lik en døende mann er han ufølsom for stanken.

□ Hvis jeg bestemmer meg for å akseptere, vil jeg stille en betingelse. Den hvite mann må behandle dyrene som om de var hans brødre. Jeg er en villmann og forstår ikke at noe annet kan være riktig. Jeg har sett tusenvis av bison ligge råtnende på prærien, etterlatt av den hvite mann som skjøt dem fra toget. Jeg er en villmann og forstår ikke hvordan den rykende jernhesten kan være mer verdifull enn bisonoksen, som vi indianere dreper

Fra brennevin til hvalfangstmonopol

Fra gammelt av var samene et halv-nomadisk jakt- og fangstfolk som ernærte seg av fjellet, sjøen og viddene. De befolka enorme områder i det nåværende Kola, Nord-Sverige, Nord-Finland og Nord-Norge.

Men samisk historie er vanskelig å finne ut av. Få beretninger finnes, og de er stort sett skrevet av norske kolonisatorer. Den første stammer fra romeren Tacitus, ca. år 98. I verket Germania omtaler han et folk som åpenbart må være samene. Ellers forteller de islandske sagaene og flere norske vikingetidforfattere om samene.

Kolonialiseringa av Sameland starta tidlig. På 300-tallet i urnordisk tid dro de første småkongene og jarledømmene mot nord. Omkring 900-tallet ble finnskatten monopolisert av de norske kongene. I realiteten var dette røving av skinn og annet jaktbytte

fra samene.

Men slikt omfang at den samiske nasjonen virkelig ble truet, fikk ikke kolonialiseringa før i moderne, kapitalistisk tid. Så seint som i 1805 bodde det ikke mer enn 1590 nordmenn i «Finnmarkens amt».

Landet ble delt

I 1751 ble de samiske områdene lemlestet ved at Danmark/Norge og Sverige/Finland dro riksgrensa mellom statene tvers gjennom Sameland i den såkal-

te Lappekodicillen. Dette var den endelige kolonialiseringen og oppdelingen av Sameland. Hverken da, før eller siden er den samiske befolkningen spurt om hva slags statsdannelse de ønsker. Men Lappekodicillen gjorde innrømmelser til reindriftssamene i form av en del særretter. En grunn til dette var at nordmenn faktisk ikke var i stand til å utnytte fjellet. Og av reindriften ble det skatt til statskassen. Disse særrettene har staten siden syste-

matisk arbeidet for å fjerne.

Undergraving av næringsveiene

Med kapitalismen kom gruve- og fangstmonopol til Sameland. Først kopperdrift i Kåfjord i 1826, seinere også andre steder. Alle har skapt vansker for reindriften, fiske og fangst — andre viktige områder for sameretten. I 1872 fikk Sven Foyn monopol på hvalfangst i Finnmark. Nordmenn og sjøsamere som tidligere hadde drevet hvalfangst, fikk ikke noe utbytte av de 27 000 hvalene som ble drept i området i de følgende 30 åra. Da loven om forbud av hvalfangst ble utsatt av Stortinget i 1903, ble hvalstasjonen i Mehamn stormet og jevnet med jorda av 1500 fiskere.

Senere fulgte vannkraftutbyggingen. Over 100 reguleringer og inngrep er foretatt i samiske kjerneområder.

På dette viset har norsk imperialisme undergravd og redusert de tradisjonelle samiske næringsveiene. Arbeidsløsheten er spesielt stor i de samiske områdene. Og Kautokeino og Karasjøk er blant Norges fattigste kommuner.

Fornorskingspolitikk
Med den økonomiske ut-

plyndringen fulgte undertrykkelsen av den samiske nasjonen. Brennevinshandlere og prester gikk i spissen (gjørne sammen). Alkohol fikk rask grobunn der fattigdom og nød herjet og laget store sosiale problemer.

Seinere en helt systematisk fornorskingspolitikk. I 1905 ble samisk undervisning avskaffa ved lærerskolen i Tromsø. Like før ble det innført lover som slo fast at bare de som snakket norsk hadde rett til å kjøpe og selge jord i Finnmark.

Den samiske nasjonen har i århundrer blitt behandlet som mindreverdige. Den samiske kulturen har ikke syns, historien er langt på vei ukjent, språket blir ikke brukt offentlig noe sted (ikke engang i kommunestyrene i Kautokeino og Karasjøk eller i statens forslag til reindriftslov).

Dette har gitt resultater. Mange samer har forlatt sitt eget språk og gått over til norsk. Mange foreldre snakker norsk til barna sine for at de lettere skal klare skolegangen. Og det er vanlig at samiske barn som velger samisk språk på skolen blir mobbet — ofte av andre samer. Undertrykkelsen har slått rot langt inn i den samiske befolkningen.

Den samiske nasjonen har i århundrer blitt behandla som mindreverdige. Språket blir ikke brukt offentlig noe sted, ikke engang i kommunestyrene i Kautokeino og Karasjøk eller i Statens forslag til reindriftslov.

og glitteret i vannet?

bare for å oppholde vårt eget liv. Hva er mennesket uten dyrene? Hvis alle dyr var borte, ville mennesket dø av åndelig ensomhet, for alt som skjer med dyr kan også ramme mennesket. Alt henger sammen. Alt som rammer jorden, rammer også jordens sønner.

□ Våre barn har sett sine fedre ydmyket i nederlag. Våre krigere er tynget av skammen. Og etter nederlaget fordriver de tiden i lediggang og forgifter sin kropp med søt mat og sterke drikker. Det spiller liten rolle hvor vi tilbringer våre siste dager — de er ikke mange. Noen få timer til, enda noen få vintre, og ingen barn av de store stammene som en gang levde på denne jord eller som streifet omkring i små flokker i skogene, vil være tilbake for å sørge over gravene etter et folk som en gang var så mektig og fullt av håp som vårt.

□ En ting vet vi som den hvite mann kanskje vil oppdage en gang. Vår gud er den samme gud. Du tror kanskje at du kan eie ham på samme måte som du ønsker å eie vårt land. Men det kan du ikke. Han er menneske-

nes gud. Og han har like mye hjertelag for den røde mann som for den hvite. Jorden er dyrebare for ham. Og å skade jorden er å vise forakt for dens skaper. De hvite vil også forsvinne, kanskje raske enn andre stammer. Fortsett å forurense din egen seng, og du vil en natt bli kvalt i ditt eget avfall. Når alle bisoner er slaktet og alle villhester temmet, når de hemmelighetsfulle skogene stinker av menneske og når de bugnende bakkene er fulle av skvaldrende kvinner — hvor er da villmarkene? Borte. Hvor er ørnene? Borte. Det som står igjen er å ta farvel med tårnsvalen og jakten, slutten på livet og begynnelse på kampen for å overleve.

□ Kanskje vi ville forstå hvis vi kjente den hvite manns drømmer, hvis vi visste hvilke håp han bringer videre til sine barn i de lange vinterkveldene, hvilke fremtidsvyer han skjenker deres sinn for at de skal kunne forme sine ønsker for morgendagen. Men vi er villmenn. Den hvite manns drømmer er skjult for oss. Og fordi de er skjult, må vi velge vår egen vei. Hvis vi samtykker, er det for å sikre reservate-

ne du har lovet oss. Der kan vi kanskje leve våre siste dager som vi ønsker. Når den siste røde mann er borte og minnet bare er skyggen av en sky som seiler over prærien, vil mitt folks ånd fremdeles leve i disse skogene og strendene, for vi elsker landet som den nyfødte elsker sin mors hjertelag. Hvis vi

selger deg vårt land, elsker det som vi har elsket det. Vern om det som vi har vernet om det. Glem aldri hvordan landet var da du overtok det. Og med all din styrke, all din makt og hele ditt hjerte — bevar det for dine barn, og elsker det som gud elsker oss alle. En ting vet vi — vår gud er den samme gud. Denne

jord er dyrebare for ham. Ikke engang den hvite mann kan unngå vår felles skjebne.

(Oversatt av Ragnar Frislid og gjengitt med tillatelse fra Norges Naturvernforbunds tidsskrift «Norsk Natur».)

Infødte amerikanere (indianere) i Washington 15. juni 1978 etter «Den lengste marsjen» fra San Francisco. De protesterte mot USA-regjeringas planer om å trekke seg fra alle avtaler og legge ned reservatene og alle spesielle hjelpeprogram for indianere — sjukehus, skoler og boligprosjekter. Skuespilleren Marlon Brando holdt tale.

«En nasjon er et historisk oppstått, stabilt samfunn av mennesker, forma på grunnlag av felles språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart uttrykt i en felles kultur.» Josef Stalin i artikkelen «Marxismen og det nasjonale spørsmålet», 1931)

Polarnasjonen vil ikke dø

Sultestreiken foran Stortinget er et eksempel på at den samiske nasjonalbevisstheten vokser.

Der hvor det er undertrykking er det også motstand. Fra historien er Kautokeino-opprøret best kjent. Mandag 8. november 1852 toget en flokk på 30 voksne og 29 yngre samer inn på kirkestedet i Kautokeino. Planen deres var å svi av kirken, prestegården og handelsstedet til den forhatte brennevinshandleren Carl Johan Ruth.

Handelsmannen sjøl og medhjelperen hans, lensmann Bucht, skulle drepes. Presten Hvostlef skulle fanges og omskoleres til fjellmenneske.

Da kvelden kom, hadde de fått sin hevn over brennevinshandleren og lensmannen. Men 2 samer lå også igjen døde. Opprøret ble slått ned. Og slutten kom da Aslak Hætta og Mons Somby ble halshogget i Alta. Siden har aldri samene tatt opp den væpnede kampen mot norsk undertrykking.

Men sivil motstand har

det alltid vært. Det beste beviset på det er at Norge ennå har ca. 20 000 samer som bruker samisk språk hjemme. Og antallet er stigende. Det er samisk språkmajoritet i Kautokeino, Karasjok, Tana og Nesseby.

Sameorganisasjonene

Norske Samers Riksforbund ble opprettet i 1969 og består i dag av 24 lokale Samid Sær'vi med til sammen 2000 medlemmer. De har arbeidet med spørsmål som samisk videregående opplæring, lærebøker på samisk osv. Og særlig med krav om at samisk bruksrett til området må anses jevnegod med eiendomsrett, og at det ikke legges hindringer i veien for den samiske bruksutøvelsen i de aktuelle områder. NSR er gjennom Norsk Sameråd tilsluttet Verdensrådet for Urbefolkninger. Norske Reindriftssamers Landsforbund er mer en yrkesorganisasjon som slåss for reindriftens rettigheter.

Sultestreiken foran Stortinget er et eksempel på at den samiske nasjonalbevisstheten vokser. Den vil

sikkert også fungere som en vekker for den samiske nasjonen og styrke denne utviklinga i årene som kommer.

Splittelsesorganisasjon

Men fremdeles sitter fornsorkingen dypt i mange sameområder. Samenes Landsforbund er et bevis for det. Det er en splittelsesorganisasjon som skal «arbeide på den norske grunnlovs prinsipper og vise respekt for Kongen og hans regjering, Storting og andre offentlige myndigheter selv om man i enkeltsaker kan være uenig».

Organisasjonen har arbeidet hardt for utbygging av Alta-elva. Selv om organisasjonen ikke er stor, er eksistensen av den aleine et bevis på at det er en lang og møysommelig kamp å bygge opp den samiske nasjonale selvstendigheten. Men sultestreiken har bragt denne kampen mange skritt framover.

Økt forståelse, og aktiv støtte fra mange nordmenn betyr mye. Hva med å følge opp initiativet fra Katta og Berg?

P.

USA fra studentopprør til grass

I USA er det i praksis lov å bruke og omsette marijuana. I høst har flere røster her hjemme slått til lyd for at hasj skal legaliseres i Norge. La oss se litt på hvordan marijuanaen står i USA.

I dag regner den amerikanske regjeringa med at 39 millioner amerikanere har røyket marijuana, og at 20 millioner er vanerøykere som forbruker omtrent 10 000 tonn pr. år. I 11 delstater er det lovlig å ha opptil 28,5 gram på seg, og slik avkriminalisering er på trapene i 32 delstater til.

STUDENTOPPRØRET OPP I RØYK

Bruken av marijuana begynner å bre seg på 50-tallet. Men det økte først voldsomt i forbindelse med studentopprøret i slutten av 60-åra. Samtidig ble de første gruppene for legalisering av marijuana starta. Okkupasjonene og demonstrasjonene forsvant i en røyksky, og kapitalister og politikere pustet lettet ut.

I 1971 kom NORML som er den største organisasjonen for legalisering av marijuana. Den har et årlig budsjett på 500 000 dollars, og med på finansieringa er playboykongen Hugh Hefner ...

MARIJUANA-INDUSTRI

Økonomiske og politiske interesser styrer mye av denne bevegelsen. I 1976 dannet statsadvokat Gatewood Galbraith «The Kentucky Future Marijuana Growers Association, Inc.». Han har regnet ut at Kentucky kan tjene 150 millioner dollars pr. år

gjennom å gi lisenser til produsenter og selgere.

Det er vokst opp en egen industri rundt marijuana som er større enn noen sinne. Spesialoppskrifter for hjemmeproduksjon kan bestilles pr. postordre. Aviser som High Times, Head and Stone Age er fylt med annon-

ser for sigarettpapir, T-shirts, blomsterjord, spesielle piper og askebegre osv.

TOBAKKSKONSERNENE INVESTERER

Tobakksselskapene tør ikke å stikke hue fram ennå, men de ligger i startgropa. Wall Street Journal, en kjent for-

retningsavis med godt rykte, har skrevet at flere av de store tobakkskonsernene har investert millioner av dollars på å utvikle marijuanasigaretter, og at de har forberedt i detalj hvordan de skal overta og utvikle markedet. Det har forlenget kjøpt opp marijuanaplanta-

sjer i Mexico.

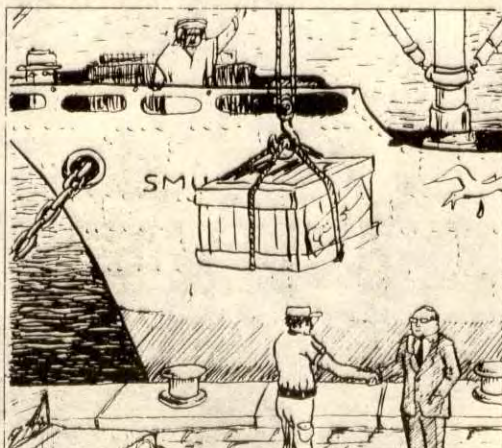
Presidentkandidaten fra Kennedy-klanen har sagt fra at om han blir valgt, vil marijuana bli legalisert i hele USA.

Skal vi få liknende tilstander i Norge?

HASJENS VEG: Saksa fra RFHL-kontakt, svensk narkotikapolitisk tidsskrift.

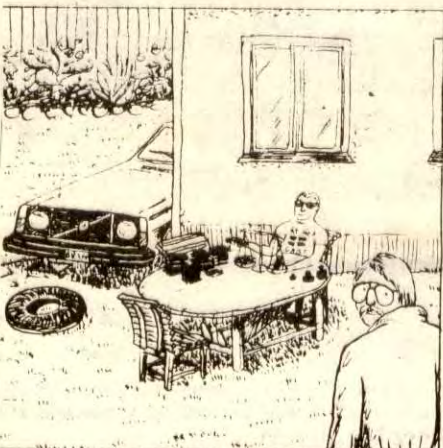
3 øre pr. gram får den libanesiske bonden.

3 kroner betaler den europeiske representanten til den libanesiske grossisten.

8 kroner må den svenske importøren betale han igjen.

15 kroner selger importøren grammet for til langeren.

20 kroner må pusheren betale langeren.

Pusherens pris på gata er 35-40 kroner grammet.

NEI TIL FRI HASJ

Hvilke fysiske skader får man ved å røyke hasj? Om det finnes det like mange svar som undersøkelser. Fosterskader, impotens, lungekreft og hjerneskader har en del forskere påvist. Men som mange andre undersøkelser, er ikke disse helt pålitelige. Andre forskere igjen har ikke påvist alvorlige fysiske skadevirkninger.

Men én konklusjon går igjen i det aller meste av den forskning som finnes: Hasj er minst like farlig som alkohol.

PSYKISK VANEDANNENDE

I motsetning til de fleste andre narkotiske stoffer, fører ikke hasj til fysisk vanedanning. Du blir ikke avhengig av hasj i den forstand at du får fysiske abstinensmerter dersom du ikke får stoffet ditt.

Men derimot er det sikkert at hasj er psykisk vanedannende. Du blir vant til rusen, og blir avhengig av den. For mange vil også behovet for rus utvikle seg slik at du etter hvert ønsker en sterkere rus enn den hasj-pipa kan gi deg, og da er ikke vegen til hardere stoffer lang. Heller ikke dersom hasj ikke er å få tak i. Hvorfor er det ellers slik at de harde stoffmiljøene vokser nettopp i perioder når det er lite hasj på markedet?

FLUKT FRA UNDERTRYKKINGA

Den grunnleggende årsaken til alt stoffmisbruk er det kapitalistiske samfunnets undertrykking av ungdommen. Undertrykking i skolen, arbeidsløshet, sosi-

ale problemer i familien, bolignød, alt dette er forhold som gjør at mer og mer ungdom tyr til stoff. Rusen blir en flukt fra problemene.

Misbrukeren blir mer lik kegylidig til tilværelsen. Evnen til å tenke sjølsten-dig, løse problemer og gjøre noe med sin egen situasjon blir liten, mens problemene tvert imot blir større. I stedet for å reise seg og slåss mot undertrykkinga, flykter de inn i en passiviserende og sløvende rus.

NEI TIL FRI HASJ!

I høst har det grodd fram en bevegelse i Norge for å få hasj legalisert. Flere hasj-brukere har i avis-spaltene foreslått at hasj bør bli solgt på polet eller i supermarkedet på lik linje med vin eller øl. En sentral begrunnelse har vært at dersom hasj ble legalisert, ville hasjmiljøet bli skilt fra det harde, kriminelle stoffmiljøet, og færre vil gå over på hardere stoffer.

At dette ikke er holdbar argumentasjon, har jeg

vist tidligere i artikkelen. Men det beste argumentet mot legalisering av hasj er forholdene i de landene der hasj allerede i praksis er legalisert, USA, Nederland og Danmark. Nettopp i disse landene finnes de største narkotikaproblemene. I Danmark er det foreløpig registrert mer enn 100 narko-dødsfall i 1979, og de fleste er sikkert ikke registrert. Dette er en voldsom stigning, og det er mye mer enn i Norge og Sverige hvor hasj i alle fall delvis er kriminalisert.

Det er danske tilstander de gjør seg til talsmenn for, de som går inn for fri hasj! At flere ungdommer tar blindvegen fra kamp til rus-flukt, og kommer i faren for å gå videre inn i det virkelige narkohelvetet! Dette må alle progressive kjempe mot.

Kilder: Drug Enforcement, Time, Newsweek, High Times, Dagens Nyheter og RFHL Kontakt.

SOLLIAKOLLEKTIVET

Mot alle tendenser til legalisering

Vi ringer til Solliakollektivet for å få deres kommentar til forslaget om å legalisere hasj. Lasse Næss har følgende å si:

— Vi går veldig hardt mot alle tendenser til legalisering. Så lenge det finnes misbruk, må noen stilles til ansvar for misbruket. De som bruker hasj må sjøl stilles til ansvar.

At hasj blir akseptert i stadig videre kretser, fører til økt misbruk fordi flere kommer i befatning med hasj. En følge av legalisering vil helt sikkert bli økt misbruk.

— Men noen innvender at så lenge hasj er kriminalisert, så blandes hasjmiljøet med det harde stoffmiljøet. Dette fører igjen til at mange går over på hardere stoffer.

— Narkotikamiljøet i Norge blir i stor grad finansiert av hasj-salg. Salget av hasj understøtter hele miljøet. En legalisering vil fjerne inntektsgrunnlaget for det kriminelle, harde stoffmarkedet. Men opp mot dette må en jo veie skadevirkningene på hele samfunnet. Det vil helt sikkert bli større ved den økningen av hasjmisbruket som vil følge av legalisering. At mange går over fra hasj til hardere stoffer, vil fortsatt skje sjøl om det selges ulike steder.

— Hvorfor er hasj skadelig?

— Vi har sett gjennom arbeidet vårt på Sollia at hasj virker veldig sløvende og fordamrende. Folk som går på hasj tror de veit mye om ulike spørsmål, men når det kommer til stykket, er de ikke i stand til å begrunne sakene og kommunisere skikkelig med andre mennesker. Du blir etter hvert så likeglad. Verdinormer og normalbegreper sløves. Derfor blir det lett å gå over på andre stoffer. Ved hasjbruk blir man sløv og treig, og behovet for rus øker. Derfor blir det lett å ty til andre stoffer også.

Uansett legalisering, skjer dette med folk som går på hasj. De som går inn for at hasj skal selges og brukes fritt, må ta stilling til om vi ønsker at flere og flere skal gå på hasj. Vil det være et gode for samfunnet? Trenger vi det? Svaret på dette er klart nei. Vi må kjempe mot at hasj skal aksepteres.

"I'm innocent. I tell you. Innocent."

Jeg er uskyldig, sier jeg, uskyldig!

Ingen tvil om at hasj sløver og passiviserer. Vi ønsker ikke et samfunn der denne giften er akseptert.

Skole mellom fjellene

En gruppe fra Eritrea-komiteen i Danmark besøkte i sommer Eritrea, og var blant annet hos EPLF's revolusjonsskole i Sahel-provinsen. Vi har klippet fra den danske avisa «Rød Ungdom».

«Skolen lå i en fjelldal, langsmed noen uttørkede elveleier. Her bodde nesten 2000 barn på en slags kostskole. Skolebygninger så man ikke noe til. Barna sov inntullet i tepper under trærne. Det fantes bare noen få telt, de ble brukt som legeklinikk, kornlager o.l. «Klasseværelsene» åpnbarte seg for oss da vi var på omvisning om formiddagen. Så langt øyet kunne se var det skoleklasser som fikk undervisning sittende på trestammer under store trær. Ved hvert av disse trærne var det også anbragt en tavle. Rundt 100 lærere og 100 andre EPLF'ere tok seg av barna.» Gruppen forteller videre at elevene lærer Eritreas historie, Eritreas språk, matematikk, geografi, biologi, engelsk, ara-

bisk, håndverks- og landbrukslære, sport, musikk og dans, samt politisk utdanning på denne skolen. «Man møter blant disse elevene en utrolig høy bevissthet om hva som er deres situasjon, og hva de slåss for. Ikke underlig når man tenker på de harde opplevelsene de fleste av dem har hatt med etiopiske tropper.» Om skolens betydning fikk danskene vite mye av de eritreiske lederne. «Revolusjonsskolen, og en tilsvarende skole hos ELF er et ledd i frontenes arbeid med å opprette et nasjonalt utdannelsessystem i Eritrea. Det er noe nytt. Før, under etiopiernes herredømme var skoleundervisning forbeholdt de rikes barn og noen få andre i byene. Begge frontene ser derimot utviklingen av et skolesystem for hele folket som uhyre viktig i deres revolusjon, og kamp for uavhengighet. De ser det som et viktig redskap til å utvikle produksjonen gjennom å lære tekniske ferdigheter, og til å utvikle folkets muligheter for selv å overta makten i et fritt Eritrea gjennom politisk utdanning.»

Fra 12. til 19. november arrangerer Eritrea-aksjonen aksjonsuke på gymnasene. Da skal det samles inn penger til den skolen og den helsestasjonen i Eritrea som var foreslått til årets Operasjon Dagsverk-prosjekt, men som ikke vant.

Eritrea-arbeidet går bra!

Pengene skal formidles gjennom Kirkens Nødhjelp som har ansvaret for prosjektene i Eritrea. Skolen ligger i Sahel-provinsen som EPLF kontrollerer, helsestasjonen i Barka-provinsen under ELF's kontroll.

Men målet med aksjon-

suka er ikke bare å samle inn penger til prosjektet, sjøl om det er viktig nok. Eritrea-aksjonen satser på å spre informasjon og få i stand diskusjoner om frigjøringskampen i Eritrea i denne uka. De kan tilby foredrag, film og lysbilder til skolene.

Noen har allerede tjuvstarta. Først ute var Øvrebyen videregående skole i Kongsvinger. Torsdag 1. november arrangerte Eritrea-gruppa på skolen åpent møte i midttimen, og møte på Biblioteket i byen om kvelden. Hilde Haugsjerd som har vært i Erit-

rea, viste lysbilder og fortalte fra reisen sin. Særlig positivt var det at Eritrea-gruppa hadde ordna det til med rektor og lærere slik at hun fikk vise lysbildene og fortelle i fire forskjellige klasser på skolen. Særlig i 1. klasse var det mange som ikke engang hadde

hørt om Eritrea, og mange hadde spørsmål etter lysbildene.

Helga etter fulgte Møre og Trøndelag godt opp. I Trondheim ble det holdt en konferanse for å forberede aksjonsuka. Her deltok 35 stk. fra 13 forskjellige skoler. De brukte en hel dag på

å gjennomgå situasjonen i Eritrea, og så bl.a. film fra ELF og EPLF's områder. Likeledes planla de aktivitetene i uka, og satte seg konkrete mål for hvor mye de skulle samle inn. I Møre og Romsdal skal de samle inn 10 000 kroner, og i Sør-Trøndelag utenom Trondheim 28 000 — håper de.

«Der det er hjerterom er det husrom».

Denne parola bar «Ungdomsaksjonen for banken» i Faglig 1. mai-fronts tog i Lillehammer i år. Banken er ein flott og diger gammel bygning i sentrum av byen. Kampen om banken er vorte eit symbol på korleis kommunepolitikarane svik ungdom, og kampen har vara så lenge at dei første som var med hugsar når Beatles og Stones starta.

Men som ein uslæleg hær står nye til å ta over, og for første gong er det eit lite lys i horisonten...

Så vi tok ein prat med ein av ildsjelene i Ungdomsaksjonen, Asbjørn Tufto.

— Åffer blir det ikkje snart ungdomshus i «Banken», kva er motargumenta til kommunen no?

Asbjørn: — No har alle partia programfesta «kulturhus» i Banken. Så hovudargumentet no er som vanleg, mangel på pengar. Men vi har synt korleis dei kan spare enorme summer ved å la ungdomen sjølv gjere mykje av oppussinga, spesielt i kjellaren på dugnad.

— Kor viktig er det å få «Banken»?

Asbjørn: — Ungdom under 18 år har svært lite eller ingenting å ta seg til i byen om kvelden, det er eit stort behov for ein alkoholfri kafé, ein plass der du kan sitte og prate uten kjøpepress, ein varm plass å treffe folk i staden for å henge i gatene.

Og eit slikt ungdomshus vil gjere det muleg for ungdom å starte med fleire syslar, berre oppussing og dugnad vil føre til at det blir noko som verkeleg høyrer oss til. Og Banken har enormt med plass til ulike aktivitetar. M.a. er det alt no ein del som har tenkt på ei teatergruppe, og dei har alt idéen til første stykke — den lange, og smertefulle historia til «Banken».

— Litt om «Ungdomsaksjonen for Banken»?

Asbjørn: — Vi vil prøve å trekke med alle «typer» ungdom. Det er i dag mye gruppetenking som lager falske skiller mellom ungdom, med «Banken» har vi noko felles. Det er viktig for oss å få med så mange som muleg i jobbinga, spesielt blir det viktig å syne kommunestyret at ungdom

er i stand til å gjere noko sjølv t.d. ved dugnad.

Det har vore så mye store ord og inga resultat frå kommunen si side at mange unge har mista trua på at det blir noko sentrumsklubb der, så vi har ein del vanskar med å få med folk.

— Noko resultat av arbeidet?

Asbjørn: — Frå vi starta opp i vår har vi laga løpesetlar, hatt eit par stands, samla over 700 underskrifter og vi var med i Faglig 1. mai-front-toget i eigen seksjon med mange fine paroler og omlag 30 folk.

Rett før kommunen handsama langtidsbudsjettet i haust, var vi aktive i lokalpressa og dagen før budsjettet skulle opp, fremja DNA forslag om tilleggs-løyving på 150 000 kvart år fram til 1983! Dette er heilt klårt eit resultat av all jobbinga vår og det som har vore gjort tidlegare. Folk i kommunestyret hadde for første gong synt tilløp til fornuft og i vår store glede delte vi ut blomster foran kommunestyremøtet. Så det har då gått litt framover frå den tida det var forslag om å rive denne flotte bygningen.

Men det er viktig at vi held fram arbeidet no. Får med fleire, t.d. har motorsykkel-ungdom jobba lenge for å få eit motorsenter, eg meiner det burde vere muleg å få det inn i «Banken». Vi har berre oss

sjølve å stole på og oss sjølve å takke for dei resultat vi måtte oppnå. Det er berre senkinga av aldersgrensa til valet som gjorde at partia vart «snillare» no. Ungdom i Lillehammer står ikkje i takksemd til

parti i kommunestyret.

Sjølvs om aksjonane og kampen til no har vore noko tam, så bør ikkje kommunestyret føle seg for trygge, dei kan ikkje vite kva vi er i stand til å finne på!

Kringsjå

Ein mannsalder i fengsel

No er dei endeleg frie att. Tusenvis har demonstrert for kravet om å setje dei fri. Til slutt måtte styresmaktene i USA gje etter; 10. september opna portane seg i Alderson-, Marion- og Leavenworth-fengsla og Springfield fengsels-sjukehus. Ut vakla dei fire puertorikanske fridoms kjemparane som har vore bak lås og slå i over 25 år no. (Sjå Røde Garde nr. 4/79). Ein av dei, Oscar Collazo, har sona heile 30 år. Då han slapp ut, blei han spurt om han no ville takke Carter. Det ville han ikkje. Han svara: «Eg vil vere takksam ovafor Carter når den siste amerikanske soldaten har drege frå Puerto Rico.»

12. september kom dei til San Juan, Puerto Rico. Eit hav av folk (om lag 12 000) møtte dei på flyplassen, som rista under taktfaste slagord – «Viva Puerto Rico libre!»

Ein ung mann blant dei 12 000 sa følgjande til avisa El Clarin: «Desse folka er heltar for det dei gjorde. Men dei er først og fremst heltar fordi at dei har halde fram med å vere lojale til fedrelandet. Dei heldt ryggen rak.»

Oscar Collazo blei arrestert i 1950 då han saman med ein annan nasjonalist gjekk til åtak på residensen til president Truman i protest mot USAs blodige underkuing av ein oppstand i Puerto Rico same året. Han andre blei skoten og drept. Dei tre andre fridoms kjemparane, mellom dei Lolita Lebron, blei arresterte i 1954. Dei hadde skote kring seg i Kongressen. Ingen blei drept.

Dei fire nasjonalistane – independistas – har vore dei lengst haldne politiske fangane på den vestlege halvula.

Verdsrørsla rør' på seg

– To av dei største marxist-leninistiske gruppene i India har nyleg halde samarbeidsmøte på høgste nivå. Det er dei to delane av PCI (m-l) som splitta frå kvarandre i 1971 – 2 år etter at partiet blei stifta – som no vil skjerpe striden for einskap. I fellesfråsegna vedteke på møtet mellom dei to gruppene (Sentralkomiteen-PCI(m-l) og Den provisoriske Sentralkomiteen-PCI(m-l)) heiter det mellom anna at dei «vil innta ei positiv haldning til kvarandre, samordne aktivitetane sine i ei ånd prega av samarbeid og forståing, og føre framover den folkelege kampen mot dei to supermaktene – spesielt sosialimperialismen – og dei heimlege reaksjonære støttespelarane deira – det vil seie føydalismen og den komprador-byråkratiske kapitalismen.»

(The Call)

Korleis kan vi la det skje?

– Korleis kunne de la det skje? Kvifor reagerte ikkje nokon? Sånn spurte unge tyskarar foreldra sine etter at dei gjennom TV-serien «Holocaust» blei fortalte om mordet på seks millionar jødar i Hitler-Tyskland.

– Vi visste ikkje, vi våga ikkje ... var svara dei fekk.

VI kan ikkje unnskylde oss på same måten andsynes neste generasjon. Nett no er eit heilt folk i ferd med å døy framfor auga våre! Khmerane blir myrda med heile verda som vitne. VI veit! VI har ikkje nokon grunn til å vere redde for å reagere!

Det tek snaue tre veker frå eg skriv dette til du les det. Etter den internasjonale raudekrossen sine utreknningar vil mellom to og tre millionar kampuchearar døy av svolt og sjukdom på denne tida! Av dei tre–fire millionane som er att, vil dei fleste òg stå i fare for å døy om ikkje landet raskt får store mengdar mat og medisinar.

Saman med NRK har fleire norske aviser skildra svolten og naudene i Kampuchea og blant flyktningane i Thailand. Det er ein ufattelag naud, ein grusom tragedie. Eg vonar du har lese om desse forholda, for eg maktar sikkert ikkje skildra dei så inngåande og skakande som fleire alt har gjort før meg.

Derfor vil eg sjå nærare på andre hendingar i Kampuchea, noko som skjer samstundes med svolten.

OKKUPASJON, KOLONISERING ...

Kampuchea haldast okkupert av nabolandet Vietnam. Ein reknar med at ein fjerdedel av landet kontrollerast av okkupantane og dei kampuchearske hjelpegutane deira, m.a. Heng Samrin. Ein annan fjerdepart haldast av den opprinnelege regjeringa i landet, som er leia

av statsminister Pol Pot. Delar av pressa kallar haren hennar for Røde Khmer (eller Khmer Rouge). I resten av landet er det stadig kampar og samanstøytar mellom vietnamesarar og khmer-soldatar.

Vietnam har sett inn ein offensiv no etter monsunregnet. Over 200 000 vietnamesiske soldatar slåst mot khmer-haren – det er ein soldat på kvar tjuande kampuchearsk innbyggjar! Flyktningeleirane inne i Thailand blir heller ikkje sparte – fleire gonger har dei blitt ramma av vietnamesisk artillerield.

9. oktober heldt visestatsministeren i den lovlege khmer-regjeringa (til Pol Pot) ein tale i dei Sameinde Nasjonane. Her fortalte han at Vietnam sprøyta kjemiske stoff og giftgass frå fly over rismarkene. Menneske

døyr og avlingane blir øydelagte av gifta.

ISRAEL-POLITIKK

Du har vel hørt om Israels kolonisering av Vestbredden ved hjelp av jødiske busetjingar? No har Vietnam adoptert denne koloniseringspolitikken andsynes Kampuchea. I sommar blei det meldt om 50 000 vietnamesiske busetjingar kring hovudvegen Phnom Penh–Saigon på den kampuchearske sida av grensa. No er tallet oppe i 200 000, skriv den malaysiske avisa Sin Chew Jit Poh nyleg. Ho fortel at utsendinga av vietnamesiske settlarar går systematisk føre seg.

18. oktober meldte den kampuchearske radioen at Prasot-distriktet i Svay Rieng-provinsen er blitt totalt kolonisert. Okkupantregimet har drivi ut alle khmerar og erstatta dei med 600 vietnamesiske familiar.

Midt i oktober vitja ein journalist frå den australske avisa Melbourne Herald gr r r e n s e o m r å d a Kampuchea/Thailand. Neil Kelly, som han heiter, var fleire gonger inne i Battambang-provinsen i Kampuchea, i område der Pol Pots regjering framleis har kontrollen. Etter ti dagar kom Neil Kelly fram til slutninga at Vietnam har slege inn på ein kurs som vil utslette den kampuchearske nasjonen.

Kontrast. Mykje kan selast om Pol Pot og regjeringa hans. Men dei gjorde i alle fall det dei kunne for at khmer-folket skulle få nok mat. Og det klarte dei. Enda meir kan selast om quislingregimet til Heng Samrin og den vietnamesiske okkupasjonen – mellom anna at dei vil utryddje khmer-folket og kolonisere landet. Skal vi la dei klare det?

ÅRSAKA TIL NAUDEN

Alle desse ulukkelege hendingane har ei årsak: Vietnams okkupasjon, krigføring og kolonisering. Dei som øydelegg rismarkene, sprøyta gift over jordbruksområda, dei som tek kvinner med vald, drep folk og bombar landet, dei som stel ris, dei som utslettar khmer-folket og koloniserar Kampuchea – dei er vietnamesarar. Vietnamesiske soldatar sende dit av regjeringa i Hanoi. Denne same regjeringa som plyndrar Kampuchea, set seg imot den hjelpa raudekrossen vil gje. Ho kallar henne «støtte til Pol Pot-geriljaen». Såleis har òg løpegutane hennar inne i Kampuchea sabotert hjelpa i vekevis, og sett millionar av menneskeliv på spel.

SKAL VI LA DET SKJE?

Skal vi la desse uslingane nå måla sine? Skal vi stå uverksame mens khmer-folket døyr ut? NEI! Vi må stø dei humanitære hjelpeaksjonane og krevje at quislingane

tek imot hjelpa og at ho blir gjeve til dei svoltande. Vi må stø dei som slåst mot okkupasjonen – årsaka til naudene.

I desse dagane (17.–18. november) haldes det ein internasjonal Kampuchea-konferanse i Stockholm. Den samlar folk med ulike syn på khmer-regjeringa frå 1975, men som er samde om at khmer-folket sjølv fritt må avgjere styret av landet sitt. Hovudsaka blir forsvaret av Kampuchear rett til nasjonalt sjølvstende, og det viktigaste kravet at Vietnam må ut.

Bruk konferansen! Sprei kjennskap til han og stø han med pengar! Slik kan vi bygge ein mektig internasjonal opinion som ikkje berre ønskjer å lindre svolten, men òg krev årsaka til naudene fjerna.

Ein gong skal vi svare borna våre: Vi lét det ikkje skje. Vi reagerte – vi gjorde det vi kunne!

Tor H.

Den Internasjonale Kampuchea-konferansen

Stockholm 17-18. november
Postgiro 2 35 25 40.

GJER NOKO!

VIETNAM
UT AV
KAMPUCHEA

Kjøp Vietnam ut av Kampuchea-merket! Gå med det! Du får det i Oktoberbutikkane. Eller ting detdirekte frå Vennskapssambandet Noreg–Kampuchea, Uranienborgveien 11, Oslo 3. Kontortid: Mandagar kl. 17–19. Tlf: (02) 60 41 07. Postgiro 2 25 51 07.

40 kuler

kunne ikkje stoppe

revolusjonen i USA

— Men det var nok til å drepe ein svart revolusjonær. Over 40 kuler blei pumpa inn i den sovande Fred Hampton tidleg om morgonen den 4. desember 1969 då 85 politimenn og FBI-agentar storma bustaden hans i Chicagos vestlege ghetto. Kroppane til Fred Hampton og Mark Clark blei rivne sund av massiv eld frå halvautomatvåpen. Dei to var leiargar i Dei Svarte Pantrane — Black Panther Party. Til denne dagen — ti år etter — har ingen blitt dømt for det feige dobbelt-drapet.

TI ÅR ETTER

Vi tar fram historia om Fred Hampton ti år etter, for lettare å kunne forstå den svarte kampen i USA i dag. Slik ser vi at saka til Gary Tyler ikkje er noko uvanleg i dette landet. Samstundes kan vi lære litt om utviklinga i den svarte revolusjonære rørsle.

Black Panther Party kjempa mot raseskilje og slumprofitørar, og for ulike sosiale forbetringar for dei svarte i ghettoane. Men det som dei har blitt kjende for — der dei gjorde eit gjennombrøt — var politikken med våpen sjølvforsvar mot rasistiske åtak. Dette, saman med eit uklårt krav om «svart makt», var eit steg fram i høve til ikkjevaldsrørsle kring Martin Luther King.

PARTIET OG FRONTANE

I dag har dei svarte revolusjonære funne plassen sin i CPML, partiet til marxist-leninistane. I dei ulike svarte frontane slåss dei for ein politikk som ber vidare idéane til Fred Hamp-

ton og Black Panther Party frå 60-åra, men som er utvikla til eit langt høgre nivå. I dag er det nesten sjølvklart med våpen sjølvforsvar. Så det dei revolusjonære legg mest vekt på innafor dei svarte frontane, er kampen for svart makt. CPML har analysert forholda i USA og kome til at dei svarte er ein eigen, kua nasjon. Derfor set det kravet om sjølvråderett for den svarte nasjonen på programmet, og formar ut ein handfast politikk i dagskampen. I fleire frontar vinn krav som til dømes land til dei svarte fram, og vi kan tydeleg sjå at dei veksande nye svarte rørsle får skjerpa forståing for lina med lokal, svart politisk makt.

I dag er det ti år sidan politimordet på Fred Hampton. La oss heidre minnet hans! Det kan vi gjere ved å styrke solidaritetsarbeidet med dei undertrykte folka og nasjonane i verda, inkludert den afroamerikanske nasjonen.

Tor H.

Dette er ikke Gunnar Høidahl!

Holdes NRKs medarbeider Gunnar Høidahl i fangenskap i Hanoi, Vietnam? Er den «Gunnar Høidahl» som i dag arbeider i NRK en kunstig dobbeltgjenger — en såkalt «superklone»?

På høyeste hold i Utenriksdepartementet jobber de nå på spreng — i dypeste hemmelighet — for å få klarhet i disse spørsmåla. Opplysninger og tips fra flere hold både i og utafor de store etterretningsbyråene blei etter hvert så mange og var så grundig underbygde at UD ikke lenger kunne overse saken. Sterke indier får UD til å begynne å tro at «ja» er det eneste svaret som kan gies på de to innledende spørsmåla.

En person som arbeider høyt oppe i UD-byråkratiet er vår kilde til disse urovekkende opplysningene. Av naturlige årsaker ønsker han/hun å være anonym. Hun/han fortalte oss følgende:

«Det var først da vi fikk beskjed om problemene etter «Høidahls» hjemkomst fra Sørøst-Asia vi fikk mistanke. Familie, venner og arbeidskamerater stusset over den besynderlige, uvante atferden hans. Først unnskyldte de disse forandringene som en naturlig reaksjon på de rystende opplevelsene i Kampuchea. Seinare kontaktet de politiet, som kontaktet oss.

Vi sammenfattet våre mistanker med de øvrige opplysningene vi hadde fått. Det viktigste her var informasjonen fra CIA-hold i Moskva om at Sov-

Er dette egentlig verdens første superklone? (— From Russia with love?)

jets ti fremste klone-eksperter, biokjemikere og plastiske kirurger i all hast ble sendt til Hanoi på samme tid som Høidahl var i området.

Vi kom da fram til følgende tenkte handlingsrekke: Noe har skjedd med Høidahl. Om han er drept eller holdes fanget, vet vi ikke. Men trolig har han sett noe som ville ha gjort ham til en farlig person for Vietnam og Sovjet. De måtte få ham av veien, men en forsvinning ville ha blitt en for stor skandale. Derfor har de benyttet anledningen til å teste sine kunnskaper om «superkloning» — dvs. fullstendig kopiering av et voksent menneske på få timer(!). Dette gjør dem også i stand til å manipulere i hjernen, slik at klonens personlighet blir slik en ønsker den. Seinare har de utstyrt klonen med en «reportasje» (vietnamesisk/sovjetisk samproduksjon), og sendt ham tilbake til de andre NRK-medarbeiderne. Dette kan ha skjedd under en vanlig reportasjetur.»

En fantastisk og gruevekkende historie. Men når alt kommer til alt; fins det noen annen logisk forklaring på opprinnelsen til de «Kampuchea-reportasjene» som Sovjetklonen presenterte i TV nylig? Den egentlige Høidahl kunne sannsynligvis ikke ha greid det samme. Han har jo øyene i behold og er kjent som et edruelig menneske.

Pål Pott

NRK-medarbeider Gunnar Høidahl før den fatale reportasjereisen til Kampuchea.

100 år

21. desember er det 100 år siden Josef V. Stalin blei født. 100-årsjubileet kjem i ein stund da den marxist-leninistiske rørsle har teke opp spørsmålet om Stalin og Sovjet til ein fri og sakleg debatt.

Undersøkingar og ordskifte kring dei marxistiske klassikarane gjev oss eit meir omfattande, samansett og heilskapleg bilete, som vi derfor kan lære meir av.

Så la hundre blommar blomstre over grava til kamerat Stalin.

tor

«De kan drepe ein revolusjonær, men de kan ikkje drepe revolusjonen.» Fred Hampton, svart fridomskjempar og leiar av Illinois-avdelinga av Black Panther Party. Myrda av FBI 4. desember 1969.

Stavanger:

Fritids- klubbaksjon

En del av RU-medlemmene og en del uorganiserte gikk sammen om å reise dette kravet. Liste blei lagd. 500 folk på skolen, sammen med mange lærere, skreiv seg på. Rektor prøvde å stanse lista, under dekke av at RU stod bak. Da stilte vi 17 stykker på rektors kontor. Rektor bleikna, og sa at noen av oss som tok initiativet måtte skrive under som initiativtakere. Han blei

UFF. DENNE
LATE KREVEDDE
VÅRDOMME

ME VIL
HA KLUBB
-NÅ-

snill som et lam. Vi lærte at det går an å møte reaksjonære utspill fra autoriteter. Vi må bare stole på oss sjøl. Aleine er vi ingenting. Men sammen så veier vi flere tonn.

Listene blei levert til fritidslederen i Stavanger. Sammen med krav om konkrete hus. Der står det nå. Saken skal opp til behandling. Vi gir oss ikke. Hvis vi ikke får hus, får vi diskutere andre måter å få fatt i huset på. Saken vil bli fulgt opp i Røde Garde.

J. B.

Ja, disco er bare dritt

I Røde Garde nummer 8 kommer signaturen Eastwood med et hardt angrep på folk som ikke liker disco og discofolk. Han kommer med en del hårreisende sammenlikninger, spørsmål og påstander. Starten på innlegget vitner om fullstendig mangel på forståelse av hva ungdomskultur og musikk har vært og er.

Fra rockens barndom og opp til i dag har ungdomskulturen og musikken vært prega av opprør mot det bestående. En annen ting er at fram til disco-bølga kom, har ungdommen sjøl vært med på å skape sin egen kutlur.

INGEN SKAPERKRAFT

Discoen derimot, er en musikkform som skapes og framføres av maskiner, og har ingen bakgrunn i ungdommens skaperkraft. Det er dette som er det viktige når vi snakker om en ungdomskultur, og det er her discoen skiller seg ut fra positive retninger innafor ungdomskulturen.

Det er uinteressant om disco er dansemusikk, for

det går utmerket an å danse til annen musikk som har apell til ungdom. For sosialister må skaperkraft være det vesentligste når vi diskuterer kultur, og jeg kan ikke se at discokulturen har noen form for folkelig skaperkraft i seg. Alle klær kjøpes, all musikk er maskinlaga, og discoteke- ne er prega av utstyrsnar- komani.

Mener du at dette er uvesentlige ting når vi diskuterer discoen?

HVA ER BRA I DISCO?

Men du virkelig at radikal ungdom skal kaste seg på

Det er simpelthen spørsmål om hvor profitten skal havne. Simple kapitalister har vel ingen av oss kontroll over i dag?

DISKRIMINERER KVINNER

Og skal vi få det, må musikken vår hjelpe oss ut av passiviteten og usikkerheten vår. Mens discoen bare forsterker de negative trekkene på en måte som gjør at vi ikke merker det. Som eksempel kan en nevne de nedverdiggende holdningene kvinner blir utsatt for.

Det forundrer meg at du angriper motstandere av disco så hardt, når det eneste positive du har å si om disco sjøl er «det er en form for dansemusikk, ikke noe særlig mer», og at folk går på discotek for å danse og more seg. Danse kan en til all musikk, og more seg kan en uten blinkende lys, røykmaskiner, og et støynivå som ville fått støykontrollen til å gå amok.

Til slutt vil jeg bare si at hvis Norge hadde vært sosialistisk, så hadde et forbud mot disco vært aldeles unødvendig, for da ville folks skaperkraft blomstra på en slik måte at discoen ville falle helt igjennom pga. sin plattthet.

ENGAM

Discoen skapes av maskiner

Jeg vil svare på Eastwoods innlegg om disco i forrige Røde Garde. Det var jeg som på sommerleiren sa at discoen var lavpanna. Men hvis du hørte etter, begrunna jeg dette.

Jeg sa bl.a. at ikke all discomusikk som lages er lavpanna, men mesteparten av den. Discoen er bygget opp om få rytmer som trekkes ut i det lengste, slik at en melodi kan lages. Det er ikke store variasjoner man har i discomusikken.

Disco er i dag topp, og det

blir godtatt mye mer dårlig discomusikk fordi det er discomusikk. Ta f.eks. jazz. Jazz har et såpass høyt nivå at en hører forskjell på god og dårlig jazz. Se hva som skjedde med Beethovens 5. symfoni. Discoen slang seg på den, og laget gode gamle Beethoven til Discokonge. Dette tyder vel ikke på særlig høyt nivå, eller hva?

STORKAPITALISTER BAK

Det er ikke ungdommen som har laget den hysterikulturen som discoen er forbundet med i dag. Det er ikke bare musikk, men klær i dyre dommer, splittelse blant ungdommen. Vi setter hverandre i båser. Hvem har ikke hørt: «Se på han derre, typisk sjøldigger, jævla sosseunge». Dette er begreper som blir brukt om folk som kler seg som man gjør på discoer nå

til dags.

Det er storkapitalister som står bak, Levis Wrangler, Pepsi. Ungdommen har ikke skapt denne kulturen. Mange av de som lager discomusikk, har ikke noe forhold til musikken de lager, men gjør det bare fordi det er store penger å tjene.

Vi vet at høyrebølgen blant ungdom ikke er overdrivi. Jøss, det er mange bra folk som går på discotek. Det er ikke folka jeg vil til livs. Men vi må være klar over at det er kapitalister som bruker ungdommen gjennom discoen. Se på reklamen på kino. Jenter blir brukt som vare. Kjekke Pepsigutter tvinner jentene rundt fingern i baksetet på 50-åras biler.

DISCOEN VIL FORSVINNE

Vi skal ikke avvise discoen, det er jeg enig i. Men vi skal være klar over faren

ved den. Og mye av musikken er lavpanna. En gruppe som ikke er lavpanna, men lager god discomusikk, er Earth, Wind and Fire. Men så kan de også mesteparten om musikk. Jeg mener det er kommet for langt når man tar i bruk datamaskiner og computere for å lage discomusikk. Rock'n Roll har tross alt overlevd som musikk-art fram til i dag, men discoen er forholdsvis ny. Min teori er at mesteparten av discoen vil skli over til andre musikkformer, f.eks. soul, og den opprinnelige discoen vil bli uttynnet som musikk-art, men kanskje forbli.

Discoen er kanskje litt diskriminerende? Det er et spørsmål jeg sender videre. Forresten ble jeg kåret til discokonge i hovedstaden på Kreta sist sommer. Det var vel ikke så verst? (He, he)

Får håpe dette bringer videre debatt.

Hilsen Pivo Redford

Jeg ønsker å abonnere på RØDE GARDE i ett år og betaler kr. 30,- når jeg får første nr. i posten.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____

Send kupongen til:
RØDE GARDE, BOKS 4702, SOFIENBERG,
OSLO 5

Lystig på Lysthuset

... og Rød Ungdom var der

«CAFE LYSTHUSET åpner søndag!» En simpel plakett klistra med 3M-tape på en gustengrå murvegg på Karl Johan tiltrakk seg vår oppmerksomhet. Rykter på en annenrangs uterestaurant bekrefta 24 timer seinere våre antagelser: En ny klubb for amatørband starter på et velkjent dansested i en gammel Oslo-gård. En sak for Røde Garde, tenkte vi, og slengte kameraet over skulderen i en fart. Første trikk til Spotlight går om ti minutter.

Den forsamlingen som møtte oss på «Spotlight» er noe av det mest varierte vi har sett. Her fantes alt fra pønkere med grønt hår, til mer tradisjonelle «frike-re», selv om førstnevnte nok hadde et lite flertall. De to banda som spilte, *Hørverk og Oslo Børs* vil vi nok også velge å plassere til førstnevnte gruppering. Begge spilte de variasjoner med hardrock og pønk. Men det er slett ikke meningen at dette skal bli noen klubb med ensidig tilbud til pønkerne, sier de to ansvarlige for arrangementet, Arne Johansen og Knut Selsjord. De spiller i hvert sitt av de to bandene som innvilet klubben.

Hensikten med arrangementet er å gi et tilbud til ungdom som vil spille sjøl, sier de. De fleste stedene i denne byen har kun disco-tek, fordi band er for «dyre» for restauranterne.

Bedre med noe nytt og og dårlig enn gammelt og godt!

— Vi vil gi den delen av Rock & Roll'en som har utviklet seg de siste åra et tilbud i Oslo. Folk som spiller sjøl kan komme hit og spille så mye de vil. Men, legger de til, en viss form for sensur må vi ha, og den er det vi sjøl som står for.

Skal denne delen av ungdomskulturen utvikle seg, er det en forutsetning at ikke noe kommersielt oppkok blandes inn. Til folk som er usikre, men har lyst til å spille, vil jeg si at det er bedre med noe nytt og dårlig enn noe gammelt og godt, mener Knut.

— Vi som har vokst opp i 70-åra har havnet midt mellom to kulturer, uten noen holdepunkter. Derfor er det viktig at den musikken vi identifiserer oss med får utvikle seg, bryter Arne inn.

Ikke et karneval!

— Men er ikke hele greia en kopi av England? Passer dette for Norge?

— Rock & Roll'en er jo inspirert av England, men hvorfor sammenlikne med dem hele tiden. Husk, vi vil ikke identifisere oss som pønkere. Pønkere — hva er det? Hvem er det, egentlig? Vi vil ikke plasseres i en bås. Er det folk som kler seg på en spesiell måte? Vi er mot at dette tiltaket skal bli et karneval.

— Så dette er ikke noe forsøk på å snikinnføre den pønkklubben som ble nektet lokale etter en noe spesiell hendelse med en VG-journalist for ca. 1 år siden? (RG har tidligere skrevet om hva

som skjedde)

— Nei, det var mer et skuespill og karneval enn et tilbud for å dekke et behov. De som sto bak ville ha sensasjon. Vi ønsker ikke det, derfor har vi heller ikke hatt noen annonser e.l. Det at det er så fullt her beviser vel også at dette har grobunn i Norge, og at det har rot i norsk ungdom.

— Til slutt — vil dere ha noe spesielt fram med tekstene deres?

Rune M.

Inger: — Det har vært litt dårlig lyd, men det er all right at amatørbandene får sitt eget sted. De har jo altfor få tilbud.

Vi spurte noen av de tilstedeværende om hva de syntes om den nye klubben.

Helen: — Det var på tide. Folk har ventet i mange år på et sted hvor du ikke må være verdensmester for å spille.

Harald: — Jeg spiller i et band sjøl, så jeg synes det er veldig bra. Faan heller, amatører har ingen steder å spille. På Chateau Neuf er det bare etablerte band som får slippe til. Vi vil ha en klubb for annet enn Elvis Presley-fans.

Ved et av bordene finner vi en noe tilbaketrukket ung kvinne, og jamen er det ikke Rød Ungdoms offisielle talskvinne, Grethe Knudsen. Hva synes hun?

— Det hadde vært ønskelig med bedre plass, så en kunne sittet et sted og snakket samtidig med musikken. Ellers — et OK tiltak. Jeg er litt svelt i øra!

Stjærnedryss

KLESDRAKT

«Når det gjelder herrene, vil de som regel bære vanlig dress ... Dressen bør være hel, uten frynsete jakkeermer og buksebein. ... ikke virke fremmed for pressjærn ... En pent strøket, rein snipp med korrekt slipsknote er minst like viktig som dressen ... Av andre ting

kan vi nevne lommeterkleet, som bør være reint og stikke passe langt opp av brystlomma.

Dypt nedringede sel-skapskjoler hører ikke hjemme på et kontor, og heller ikke tar det seg ut å gå i shorts eller sportsantrekk ...

PERSONLIG HYGIENE

Selvfølgelig må kontorfunksjonærene feste og hygge seg sammen med andre mennesker, men de

må PASSE SEG FOR OVERDRIVELSER. Dette gjelder også for dem som driver aktiv idrett. Mange går så inn for denne og bruker så mye tid til trening at de ikke kan utføre et skikkelig arbeid ved siden av. De glemmer at all idrett bare burde ha en oppgave, nemlig å holde kroppen i form slik at man kan møte godt forberedt til sin daglige gjerning ...

Sitter vi på det ytre kontor, slik at alle som kommer inn, kan se oss, må vi også passe på å sitte ordentlig. En dame bør, for eksempel, venne seg til alltid å plassere beina riktig ...

Dette er fra en lærebok i kontorfag på Handelskolen. Foreldret? Nytt opp-lag ble trykt i 1979.

NÅR TAR AKP — LIVET AV HPP...?

spør Leif Hagen i Aktuell Rapport. Så følger en lang kriminalhistorie om en Hans Petter som er overfalt og forfulgt gjennom mange år av Røde Terrorister. Han forfølges stadig av 3-4 mann og får juling rett som det er. En gang ble 3 stykker anmeldt, men frikjent p.g.a. «mangelfulle bevis». Overalt hvor han

kommer i Norge blir gutten hånet og får skjorta revet i stykker. Den røde terroren er ubeskrivelig.

Vi har ikke noe imot kriminalhistorier eller kriminalkomedier. Men det spørs om ikke Hagens misbruk av personer med forfølgelsesvanvidd er den egentlige forbrytelsen i denne sammenheng.

KRØSSORD

1. Del av korn
2. Energikilde
3. Bråket
4. Dråpe
5. Leif Hagen
6. Dyreart
7. Månefase
8. Sted
9. Tre like
10. Flire
11. Tøm (nynorsk)
12. Norm (brukes på motoroljer)

13. Kvinnenavn
14. Seilerklubb (forb.)
15. Oljeselskap (bakv.)
16. Lov: til ...
17. Engelske kvinnenavn
18. Engelsk legemsdel
19. Bedra

Løsning på side 4

1	2	3	4	5
6		7	8	9
10		11	12	13
14		15	16	17
18		19	20	21
22		23	24	25
26		27	28	29

VANNRETT

1. Loftsetasje
2. Patricia Hearsts «frigjøringsorganisasjon»
3. KOP! (bakvendt)
4. Seierherrer
5. Kos
6. Statsmonopol
7. Kvinnenavn
8. Fransk gate (baklengs)
9. Legemsdel

CAFE LYSTHUSET
Klubben holder til på Spotlight, St. Olavs gt., Oslo. Åpne kvelder hver søndag kl. 20.00.

OPPRØR som livsstil

Rød Ungdom i Stavanger er på veg ut av dvalen. Vi har i en del år sittet på møter og sett på hverandre. Vi har prøvd, men feila. Vi har verva og mista. Vi har reist oss som bjørner, og falt til jorda som en skinnfell.

Men vi har lært. Vi har lært at punkt 1 på en kommunistisk dagsorden er ut til massene.

Vi har i løpet av 7 måneder fått gjennomsnittsalderen ned med 7 år.

Det vil si mye nytt, friskt, ungt blod. RG har tatt en prat med to av disse nye RU'erne, Helge (15½) og Stoney (15).

— Du, Stoney, var første ungdomsskoleeleven som blei med i Rød Ungdom, hvorfor?

— De siste åra har eg reint meg som sosialist, eg lånte noen bøger på biblå. Og 1. mai 78 gjekk eg i SV-toget. Eg fekk kontakt med SU. Men de va så sløve, ville'kje gjør någe. Det året gjekk eg i 21. august-toget, men eg blei heven vekk fra dørå om kvelden på festen. Forde eg ikkje hadde pengar.

— Ka syns du er forskjellen på RU og SU.

— RU er friskere, SU'erne virker så virkelighetsfjerne, de gjør lite, og tonen i miljøet er utrivelig. Det til stilen. Derneest syns eg de er for Sovjet-vennlige og pasifistiske. Kordan skulle det gå om SV fekk maktå. Sovjet kunne jo spist oss som ei sjeva med smør. Eg gjekk vekk fra SU 50 prosent på grunn av politikken og 50 prosent på grunn av stilen.

Opprør som livsstil

— Helge, koffår blei du med?

— Fyst og fremst fordi RU hadde svar på mange ting

eg lurte på, og eg likte de svarå. I tillegg har eg alltid vore litt opprørske, og i RU så har me jo nesten opprør som livsstil. Eg lige altså stilen med aksjonar. Fyst prat og så handling.

Stoney: — Det er viktig å få med at de RU'erne av de gamle folkå, som har vore ilag med osser snakker et enkelt språk. Ikkje innholdslaut, men enkelt.

— Me har jo diskutert politikk på mange måter. Ka syns dokker har fungert best?

Stoney: — Det er viktig å få møtevirksomhet og lagsarbeid inn i faste former. Dvs. forberedte og innkalte møter. Med ein skikkelig dagsorden. Men alle tør ikkje å prada på mødene. Derfor må me diskutera møyje ellers og. Åsså må me ha lange pauser på mødene, då e det møyje lettare å prada.

Møder uden dagsorden

Helge: — Eg syns det er viktig med møder uden dagsorden og, der me bare kan sitte å prada om det me lure på. Og så e det viktig at dokker, som har vore me ei stond, stikke inn-

om oss av og te. At me tar en tur på kino og sånt. Sånn at me gjør andre ting sammen enn bare politikk.

— Det virker som dokker syns det e viktig å få diskutera, lære.

Helge: — Ja, det er viktig, me ungdomsskoleelever e ikkje vande med å gå på møter, og me e ikkje vande med at nogen vil diskutera med oss, som om me var voksne mennesker. Og dår e jævli møyje me lure på. Derfor syns eg det e viktig å få med dette, med at RU har svarå på møyje av det me går rundt å lure på.

— Nå har jo dokker verva mange folk på skolen dokkers, har dokker noen verve-tips?

Stoney: — Ikkje bare stå på stand. Ver litt tøffe, gå ut på skoler og klubber, på hjørnet. Oppsøk oss, prøv å tenk som oss. Få fatt i en, da har dere brohodet til videre jobbing.

— Hvilke ting syns dokker det er all right å få diskutert?

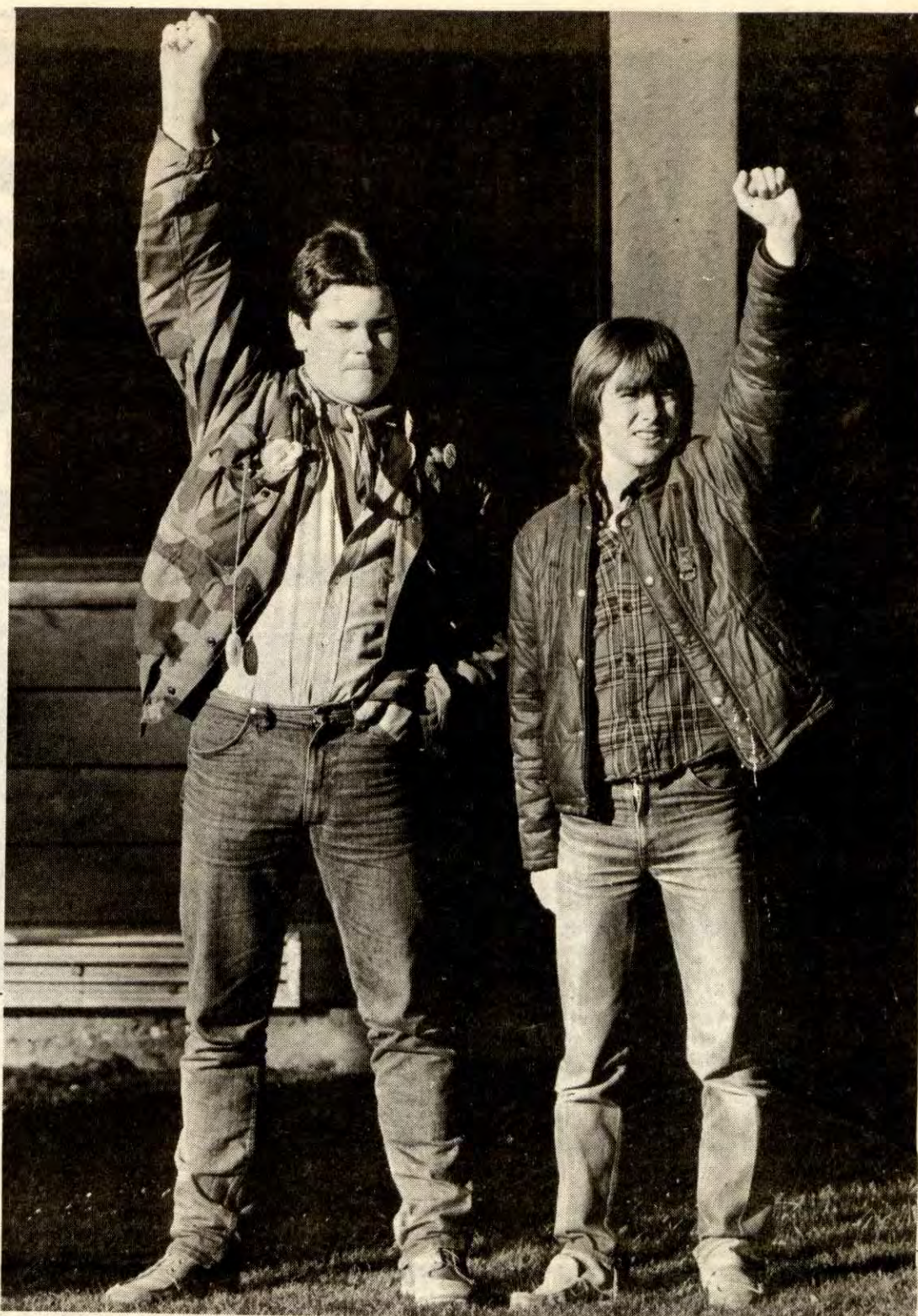
NATO er vanskelig

HELGE: — NATO, dette med om de vil hjelpe oss. Og om NATO hindrer Sovjet i å angripa oss. Å så naturvern, men ikkje at me e mot atomkraft, men koffår. Ikkje at me e mot utbygging av Altaelva, men koffår.

Stoney: — Eg syns det e løyte å diskutera økonomi, kor pengane e. Kem så ska bestemma øve de. Koffår bedriftar må leggas ned osv.

— Syns dokker at ungdomsskoleelevar blir undervurdert?

Helge: — Ja absolutt, me

Helge og Stoney: Vær litt tøffe! Gå ut på skoler, klubber og på hjørnet! Verv mange ungdomsskoleelever!

vet mer enn det folk tror. Og me har møyje mer erfaringar.

Stoney: — Eg syns ikkje det gjelde i RU. Der er det snarare tvert om at en del folk øvevurdere oss. Snak-

ke vanskelig. Men det er bare noen få. De fleste klare å snakka sånn så oss. — Någe dokker vil sei til slutt?

Stoney: — Dår e tusenvis av ungdomsskoleelevar i

Norge, som e akkurat sånn så oss. Folk øve heila landet må jobba for å få de med i Rød Ungdom. Lykke te!

J.B.

HER ER BILDENE SOM AVSLØRER:

KGB-agent i Unge Høyres sentralstyre!

Vi ble tipset av en ellers velinformert og pålitelig kilde. En av Unge Høyres topp-tillitsmenn var til stadighet observert på Intourists kontorer (det sovjetiske statsreisebyrået). På bestemte dager og til faste tider har han over lengre tid hatt møter med en av Intourists representanter. Møtene falt som oftest sammen med dagen for Unge Høyres sentralsytremøter.

— En unik mulighet, tenke vi, og øyna vår sjanse til den helt store avsløringen. Endelig en hjelp til å få opplaget i været. Så vi stilte opp med fotoapparat og blitz på det tidspunktet vi var blitt tipsa på, og stilte inn kameraet.

— Og der kom han! Hvem det var, vet ikke vi. Men vi håper våre observante lesere kan hjelpe oss

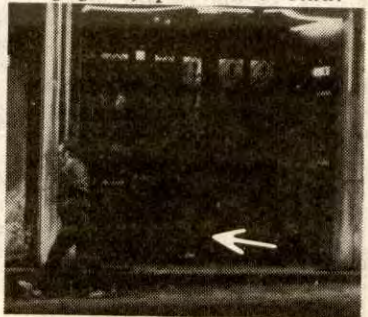

til å gjenkjenne agenten. Opp med apparatet. Klikk. Han entra Intourist. Klikk. Klikk. Blei en stund der

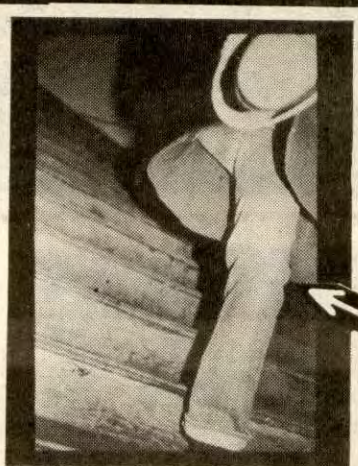
inne. Men kort møte denne gang, kom plutselig ut igjen! Klikk. Klikk. (Håper at ikke noe klikka for oss).

Fulgte han nedover Stortingsgata, på andre sida.

Der skvatt han inn i Høyres hus. Klikk. Vi beina

over vegen, kom over i live, unna fra Ekebergbanen. Spant inn døra. Opp trappe. — og der sto'n, rett utafør møterommet til Unge Høyres sentralstyre! Før vi fikk summa oss til å dra fram kamera og zoome inn situasjonen, kom han mot

oss i vill fart: «Hælvete, hva er det De snoker etter?»

Nå hadde vi fått opp billedjernet, men UH-ern hadde fått opp høyrebeinet. Vi slo til nesten samtidig. Klikk — Thud! Med hue først og ryggen ned, sklei vi nedover trappe med en støvelhæl på nætthinna (og forhåpentligvis på filmrullen!)

Ei dør smalt i der oppe, og skallen vår smalt i veggen. Agenten var fordufta!

Vel, vel, et skandaleoppslag holder det vel til, tenkte vi, da vi sjangla ut døra fra Høyres høyborg.

Røde Garde ringte Unge Høyres Landsforbund for å få en kommentar til episoden. «Rent oppspinn», lod det fra den kanten. Og der var de kanskje inne på noe...

10 000 TIPSET!

Skriv eller ring Røde Garde, Boks 702, Sofienberg, Oslo 5. Tlf (02) 35 32 62 og du har muligheten til å få spredd ditt tips til 10 000 lesere. Helt gratis.

**Røde Garde,
Boks 4702,
Sofienberg, Oslo 5**